

MOUNT EVEREST

Mount Everest je nejvyšší hora na Zemi (od mořské hladiny). Vrchol hory je hraničním bodem mezi Nepálem a Tibetem, v současné době se nejvyšší bod nalézá na tibetské straně.

V Nepálu je hora nazývána Sagarmatha (Sagaramāthā, do nepálského převzato ze sanskrutu, kde znamená „Tvář nebes“). Tibetský název zní Qomolangma („Matka světa“). Zkomolením tibetského názvu vzniklo i čínské Zhūmùlangma Fēng, českým přepisem Ču-mu-lang-ma feng).

U nás i jinde ve světě zdomácnělo jméno Everest, které hoře dal Brit Sir Andrew Waugh (hlavní zeměměřič pro Indii). Sir George Everest byl předchůdcem Sira Andrew Waugha. Zajímavé je, že dnešní běžná výslovnost jména Everest je jiná než by měla být, to jest správně [maunt ivrist].

Čínský deník People's Daily publikoval roku 2002 článek, v němž se ohrazuje proti přetrvávajícímu používání anglického názvu v západním světě. Autor doporučuje používání tibetského jména hory

HOROLEZECKÉ CESTY

Jako první stanuli na vrcholu Mount Everestu 29. května 1953 Novozélandčan Edmund Hillary s nepálským Šerpou Tenzingem Norgayem. (Dodnes ale existují spekulace, že prvním člověkem na vrcholu mohl být George Mallory v roce 1924, který při svém pokusu zahynul.)

Everest má dvě hlavní horolezecké cesty, jihovýchodní z Nepálu a severovýchodní z Tibetu, ale existují i další méně časté cesty. Jihovýchodní cesta z Nepálu je technicky méně obtížná než severozápadní cesta z Tibetu, také proto je mnohem frekventovanější. Jihovýchodní cestou šli také Hillary a Tenzing. Výběr prvovýstupu byl ovšem předurčen politickou situací v oblasti, neboť Tibet byl v roce 1949 uzavřen pro cizince.

Většina pokusů o výstup je během dubna a května před letní monzunovou sezónou, kdy se také snižuje rychlost tzv. tryskového proudění. Nicméně k pokusům o výstup dochází i po letní monzunové sezóně v září a říjnu, ale výška sněhové pokrývky činí výstupy mnohem obtížnějšími.

MĚŘENÍ HORY

Radhanath Sikdar, indický matematik a zeměměřič z Bengálska, byl v roce 1852 prvním, kdo určil Everest jako nejvyšší horu světa pomocí trigonometrických výpočtů na základě měření teodolitem z 240 km vzdálené Indie. Před průzkumným měřením byl vrchol zeměměřiči nazýván pod jménem Peak XV.

Hora je přibližně 8850 metrů vysoká. Ani vláda Nepálu ani vláda Číny zatím s naprostou jistotou nestanovila přesnou výšku a proto je stále oficiálně výška Everestu 8848 metrů n. m.

První přesnější měření v roce 1856 zjistilo výšku 8839 m, ale výška byla prakticky zaokrouhlená na 8840 m.

V padesátých letech 20. století indičtí zeměměřiči učinili přesnější měření, které se přiblížilo dnešním měřením a výpočtům výšky Everestu 8848 m. Dnes je obecně přijímána hodnota 8850 m zjištěná pomocí přístroje GPS umístěném na vrcholu hory v roce 1999. Everest stále roste díky pohybu tektonických desek, předpokládaný růst je 3 až 5 mm do výšky a 27 mm k severovýchodu za rok. Konečně podle čínských měření z května 2005 je výška hory 8844 metrů, což je o celé 4 metry méně, než se běžně uvádí.

Je důležité zdůraznit, že Everest je horou, jejíž vrcholek je nejvýše nad mořskou hladinou. Za nejvyšší horu světa může být pokládána také Mauna Loa na Havaji, která je nejvyšší horou od základny, jež je ukryta pod mořskou hladinou na oceánském dně. Mauna Loa takto přesahuje 9 kilometrů, ale nad moře ční pouhými 4170 metry. Druhou horou, jež aspiruje na nejvyšší horu světa, je Chimborazo v Ekvádoru. Vrchol Chimboraza je od středu Země o celých 2168 metrů dále než Everest – tedy Chimborazo měří 6384,4 km a Everest pouze 6382,3 km. Příčinu v takovém rozdílu je nutné hledat v zemské rotaci, která deformuje tvar Země. Paradoxem je, že uvažujeme-li výšku nad mořskou hladinou, pak Chimborazo se svými 6310 metry nad mořem není ani nejvyšší horou And.

Pro zajímavost lze uvést, že nejhlubší místo oceánského dna prohlubeň Challenger (en: Challenger Deep) v Mariánském příkopu je hlouběji pod mořskou hladinou než je Everest nad ní.

Pátek 30. 6. Příjezd do Lukavce

Lvičata – Katka Novotná

Už je to tady! Vysvědčení jsou rozdána a dětem začaly vytoužené prázdniny. Ty nejstatečnější ze všech dětí se sešly s rodiči v pátek okolo 16. hodiny u autobusů na Opatově, které je meleteleskublesku odvezly do stanového tábora u Lukavce.

Bohužel začalo pršet, a tak ubytování se a vybalování probíhalo poněkud neorganizovaně a o to rychleji. Všech 15 Lvičátek a Tygříků se uchýlilo do Malíkárně, kde si s spolu s Káčou, Monikou a Žůžou zahráli seznamovací hry.

Večer se dozvěděla nebohá Lvičátka a Tygřici, že se ocitli hluboko ve vesmíru a společnými silami musí sbírat Sluneční prach jako palivo do své kosmické rakety, aby se dostali zpátky domů na Zemi. Sluneční prach jim bude udělován za různá vítězství ve hrách, za uklid ve stanu či celodenní chování. Naštěstí jim slíbil svou pomoc při cestě mezi galaxiemi vesmírný stopař Mintaka, který jim daroval kouzelné náramky pro štěstí.

Nejmladší táborníci – Lvičata a Tygřici nejen lezou na Mt. Everest, ale také se toulají ve vesmíru.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Konečně! Vysvědčení je odklizeno někam hluboko do šuplíku, poslední zamávání rodičům a frčíme zase po roce do Lukavce.

Letos hrajeme na výstup na Mount Everest a tak už v autobuse což má představovat jako by letadlo s kterým letíme do Himalájí, nám letuška rozdává pasy aby nás vpustili do země. Cesta rychle utíká a my si sdělujeme různé zážitky co jsme prožili přes rok. Co čert nechtěl bohužel začalo pršet a tak když jsme dorazili ke křížku nebylo to zrovna příjemné. Pomalu se odebíráme do tábora, naštěstí naše zavazadla nám odvezou, kde na nás čeká vrátnice ve které se musíme prokázat svými pasy a potom nás teprve pustí do našeho tábora. Rychle si najdeme naše kufry, batohy a tak různě a snažíme se v tom nevlídném počasí zabydlet v našich stanech. Jelikož přijeli i nějaké nové děti tak jim jdeme ukázat tábor.

Večer si sníme ještě připravenou večeři od maminek, zahrajeme si pár her a potom si už zalezeme do stanů a kvůli dešti ihned usneme.

Vlci – Kuba Hedl

Když jsme přijeli, museli jsme šlapat bahnitou cestou k táboru. U závory do tábora nám zkontrolovali cestovní pas, orazitkovali a pak jsme byli vpuštěni do tábora. Rozebrali jsme si stany a šli do zadní místnosti, kde jsme hráli seznamovací hry.

K večeři jsme měli to, co jsme dostali od rodičů. Vojta se rozdělil s Honzou o svoji večeři. Pak byla večerka a šli jsme spát.

Medvědi – Ondřej Kubart

V pátek v den vysvědčení jsme se ve čtyři hodiny sešli poblíž stanice metra Opatov. Okolo půl páté jsme konečně vyrazili. Po příjezdu do Shanghaie jsme prošli pasovou kontrolou. V tu

dobu přšlo a nepříjemně foukal vítr, proto musela být kontrola urychlena. Po této akci jsme si vybalili do stanů. K večeru se šlo zpívat a pak byla večerka.

Lišky – Klára Valdhansová

Po přivítání se všemi známými, ale i s nováčky jsme nakonec naložili i zavazadla a v 16:38 se konečně naše letadla od společnosti Lukavec Air odpoutala od runwaye. Aby nedošlo k nějakým pranicím, letěla v jednom letadle děvčata a v druhém kluci. Jedinou výjimkou byli Vašek Kubačák a Filip Hrubant, kteří měli tu čest letět s dívkami.

Poslední zamávání starším horolezcům, kteří již náročný výstup na Everest nezvládnou a už se vznášíme oblaky směrem do Shanghaje. Cestou nám letuška sdělila vše potřebné a vybidla k přípravě a překontrolování pasů. Kolem 17:45 jsme přistáli na Shanghajském terminálu.

Po přiletu na určené místo a zjištění, že nemusíme tahat ty hrozně těžké kufry do tábora, jsme v mírném dešti spěchali k celnici na kontrolu pasů, kde nás čekali celníci Mikuláš Burgr a Jonáš Hecht, kteří nám zkontrolovali pasy, dali nám razítko pro vstup do země a nasměřovali nás do našich bivačů.

Když se všem podařilo najít svá zavazadla a trochu se zabydlet, odebrali jsme se do Úschovny, kde se konala naše první porada před výstupem. Dozvěděli jsme se organizační minimum a znovu se pozdravili a seznámili se s novou liškou Sašou Seidlovou a přivítali mezi sebe i Lišky z Laosu (loni Idefixy) Báru Pospíšilovou a Elišku Kolomazníkovou.

Po večeri jsme si zazpívali a šli se chystat na první noc na táboře.

Sojky – Anička Franková, Káča Moravčíková

Jako každý rok jsme dostali vysvědčení a hurá na tábor. Měli jsme sraz na Opatově, odkud nás autobusy odvezli do čínského města Šanghaj. Letos nás čeká náročný výstup na nejvyšší horu světa na Mt. Everest.

V autobuse nás stewardka Kačka uvítala na palubě letadla společnosti Lukavec Air cestujícího na trase Praha – Šanghaj. Také nám zkontrolovala naše cestovní pasy, zda obsahují potřebné údaje, fotku a obrázek horolezce. Když jsme přijeli do Šanghaje, tak přšlo. Než jsme se ubytovali, museli jsme celníkům Mikulášovi a Jonášovi ukázat cestovní pasy, kam nám dali razítko a napsali horolezecký oddíl.

Pak už jsme si sehnali kufry, s kterými nám pomohli nosiči Vojta, Honza i ostatní. Já jsem v oddíle Sojek, našimi vedoucími je Týna a Káča a instruktorka Bára. Jakmile jsme si vybalili, čínská průvodkyně Týna nás seznámila z celou Šanghají. Protože přšlo, šli jsme hrát seznamovací hry do malíkárn. Týna nám vybrala pasy, četla z nich informace o každé z nás, ale bez jména a my jsme museli hádat, kdo je kdo. Horolezkyněmi našeho horolezeckého oddílu Mexojsko jsou: Klaudie Endtová, Anička Franková, Kačka Veselá, Lucka Vavrušková, Martina Týfová, Klára Pravdová, Andy Koníčková, Bára Svědíkova, Anežka Herzánová, Laura John, Eliška Prokopová, Kajda Vlasatá a Anča Borská.

Vašek Kubačák
Honza Hájek
Honza Švábek
Milan Věrtelář
Stefan Zvolenský
Filip Hrubant
Petr Jína

Šimon Hájek
Honza Kahoun
David Štefec
Petr Bělecký
Pavel Jína
Lukáš Seiler

Sjezd na snowboardu – Tygrata a Lvíčata

Jára Malík (00:003:5)
Honza Kolář (00:06:3)
Manuel John (00:06:8)
Matěj Křepelka (00:08:7)
Dominika Wollmanová (00:10:2)
Dominik Štemberk
Ota Novotný
David Švábek
Boris Novák

Pavel Fischer
Bety Zemanová
Nela Čížková
Gigi Franková
Dan Beneš
Bára Polášková
Anička Pávková
Vojta Kadaňka
Pavel Kadaňka

HOROLEZECKÉ HRY

Hančin běh

Horolezecké prolejačky (dolní cíp lesa L) – Kulich a Kuba

Slalom(velké děti), sjezd (malé děti) na snowboardu (na cestě za stany) – Káča

Vázání obřího uzlu (před bránou na hřišti)

Hod sněhovou koulí na cíl (u rybárny) – Monika Matějková

Biatlon (na louce na cestě k sauně) – Týna a RoPo

Krasobruslení (zadní louka) – Terka, Vojta a Monika T.

Skok do hloubky (u táboráku) – Čenda

Skok do dálky (horní cíp lesa L) – Jonáš

VÝSLEDKY

Slalom na snowboardu – Velké holky

Kačka Veselá (00:24:5)

Karolína Vlasatá (00:25:3)

Šárka Špotová (00:27:1)

Klára Valdhansová (00:28:4)

Andy Koničková (00:33:2)

Anežka Herzánová

Eliška Kolomazníková

Terka Nejedlá

Bára Antošová

Anička Franková

Klára Pravdová

Kačka Kolářová

Anča Borská

Dáda Součková

Lenka Němcová

Bára Pospíšilová

Saša Seidlová

Eliška Prokopová

Claudie Endtová

Laura John

Andy Stanovská

Verča Kolářová

Bára Svědíková

Slalom na snowboardu – Velcí kluci

Martin Sedláček (00:13:7)

Honza Neuwirth (00:20:3)

Martin Čermák (00:21:1)

Matěj Štětkař (00:22:2)

Standa Krejčí (00:23:1)

Michal Košťálek

Nicholas John

Mikuláš Zelinka

Patrik Malík

Dimo Felcman

Tomáš Hanzálek

David Stanovský

Martin Tichý

Jakub Hedl

Kryštof Waage

Pavel Řehák

Pak jsme si zahráli ještě tleskanou, abychom si naše jména potrénovali a po té se přesunuli do úschovny, kde jsme si společně se všemi zazpívali několik táborových písniček. Dobrou noc.

Sobota 1. 7. Získání povolení k výstupu na Mt. Everest

Lvíčata – Katka Novotná

Nyní Vám představím náš oddíl statečných Lvičat: nejmladší, ale největší sympaťák Matěj Křepelka spal s Pavlem Fisherem alias Komárem (podle kterého je každý okřídlený hmyz zákeřný komár). Nejkrásnější kluk tábora Manuel John tvořil nerozlučnou dvojici s vášnivým fotbalistou Járou Malíkem. Půvabnost a šlechetnost naší Lví tlupě dodávali Lvice Lucie Štefcová, Dominika Wollmanová, Nela Čížková a Anička Pávová. A samozřejmě nesmíme zapomenout na Jindru Mládka, Moniku Týfovou a Káču Novotnou, kteří se o celou tuto tlupu po čtrnáct dní starali.

Ráno po snidani se náš oddíl vydal spolu s Tygry do Kopanin, kde jsme hráli fotbal nebo stavěly domečky pro zvířátka. Poté jsme se seznámili s oddílem půvabných Lišek při akčních hrách jako je rozdupka, sardele a jiné.

Po obědě Lvičátka musela vybojovat během čínských úřadů různá razítka a povolení, aby jsme od čínského ministra získali povolení k výstupu na Mount Everest. Po večeri, při čekání na příjezd ministra, jsme si krátili čas hraním Rybiček, Fresbee, Polívka se vaří nebo Cukrkávy a trochu seznamovacích her, neboť vedoucí zjistili, že Lvičata mají děravou paměť. (Především Anička, která si do půlky tábora nemohla zapamatovat jméno své spolubydlící ve stanu. Pozn. jednalo se o Nelu)

Vlci – Petr Jína

Počasi se zlepšilo a tak začal druhý den v táboře. Pak byla rozvečička. Před obědem jsme šli hrát s Honzou do Pentagonu hry a podívat se po okolí, do Kopanin. U Koníka jsme hráli na slepého mnicha. Oběd byl výborný.

Potom jsme si šli házet s létajícím talířem.

K večeri byl chleba s pomazánkou. Po večeri se šla hrát vlajka. A pak se šlo po namáhavém dni spát.

Medvědi – Ondřej Kubart

Dnešní den byl plný spěchu. Bylo velice horko a my jsme museli získat povolení k výstupu na Mount Everest. To spočívalo v neustálém obcházení různých úřadů a institucí, dohadování s nepřijemnými úředníky, z nichž někteří ani nevěděli, co mají na starosti. Tato akce trvala několik hodin, protože jsme potřebovali mnoho osvědčení a povolení pro celý oddíl. Medvědi byli nejrychlejší. Večer přijel ministr turistiky a všem nám povolil cestu na Mt. Everest.

Lišky – Lenka Němcová

Ráno jsme měli budíček. Dopoledne jsme šly do lesa ke Kopaninám. O kus dál byli Lvičata a Tygřici. Potom se k nám přidali a hráli jsme dvě seznamovací hry. My si moc Lvičky a Tygřiky nepamätujeme. Šly jsme nazpátek a předběhli jsme Lvičky a Tygřiky.

Po poledním klidu jsme litali po úřadech a sbírali povolení pro stanování a výšlap na Mount Everest. Hlavní papír jsme měli u Vojty. Bylo to super.

Po tomhle všem jsme šli hrát vlajku. Vlajku jsme hráli asi půl hodiny, a když jsme měli namířeno do tábora, zastavili jsme se u krmelce a hráli jsme Molekuli. Po stáhnutí vlajky jsme šli na zadní louku a čekali na znamení.

Pak jsme šli k ministroví pro svolení k výstupu na Mount Everest. Pan ministr mluvil čínsky a, ale k tomu měl dvě Gejši znalé češtiny a ty nám to překládaly. Psi začali štěkat.

Lišky – Tereza Kujanová

Ráno nevypadalo moc růžově, ale spíš mlhavě, ale našťěstí nepršelo. Ihned po budíčku jsme se protáhly a probudily pod vedením Vojty Kolomazníka.

Po snídani jsme vyrazily trénovat do Kopaninského lesa. Tam jsme si zahrály golf v extrémních podmínkách a vyrobily si horolezecké označení Lišek z Laosu. Pak se k nám přidaly skupiny Lvičat a Tygříků. S nimi jsme hrály hru se jmény a míčem a vymění se ten, kdo má modré holiny. Pak jsme se zkusili bez mluvení seřadit podle abecedy, což nám moc nešlo, ale nakonec jsme si poradili. Závod ve stavbě nejdelšího řetězce ze šišek byl velmi těsný. Pak jsme se staly všichni kuřaty a prošli si zdlouhavý a náročný proces evoluce v rekordním čase.

Mezitím se nám ztratila evolucí netčená Žůza a my se jí vydali hledat. Našťěstí si s sebou vzala písťalku a tak jsme jí našli a dovedli zpět. Při cestě se však pár Lvičat a Tygřat trochu namočilo v potoce a taky naše Bára Pospíšilová.

Pak už jsme nemeškaly a vydaly se zpět do Shanghaje na odpolední dobítí energie v podobě guláše.

Po poledním klidu nás svolala trubka a my se vydaly na strastiplnou cestu po úřadech, abychom získaly povolení k výstupu na Mount Everest. Teda úředníci jsou vážně hrozní. Samá pauza, chtějí vyplnit hromadu formulářů, různé protokoly, spoustu znalostí ze zdravotní vědy, uzlování, přírody, stavby stanů, vybavení a jiné důležité věci pro přežití nejen na Everestu, ale i v přírodě vůbec. Nakonec se nám všem podařilo získat všem všechna potvrzení a po večeri jsme si mohli vyzvednout i konečné povolení k výstupu od samotného ministra.

Sojky – Klauďie Endtová, Káča Moravčíková

Hned po budíčku byl raniček (rozcvička pro celý tábor). Každý oddíl stál v řadě vedle sebe a společně se drželi za ruce, vždy vyběhl první z řady a běžel na poslední místo, pak mohl vyběhnout další. Tímto způsobem jsme museli překonat zadní louku.

Dopoledne jsme šli hrát hry do lesy. Nejdříve jsme hráli hru se šátky, které byly přivázány okolo stromu. U stromu byl hlídač se zavázanýma očima, úkolem jednotlivce bylo rozvázat jeden šátek, aniž by ho hlídač přistihl, také jsme hráli asociace a nakonec jsme hráli hru, co se

V podvečer jsme si zahráli Rozdupku a Maršála a špióna. Potom jsme zůstali rozdělení na dvě družstva a stavěli jsme nejdelší řadu z šišek.

K večeri jsme měli buřtguláš. Pak se zpívalo u ohně.

Středa 5. 7.

Medvědi – Ondřej Kubatr

Po obvyklých každodenních činnostech jsme si vyřezali lodičky. Každá měla jedinečné jméno jako třeba Čokoláda nebo Karimatka a mnoho jiných. Poté se uskutečnil zvod od lávky ke hrázi.

Lišky se kupodivu sbalili vcelku rychle, ale Medvědi byli přeci jen rychlejší.

Cesta do lesa poblíž studánky u Koníka, kde budeme stavět most přes řeku, abychom se dostali do hor, proběhla rychle. Setkali jsme se zde se Sojkami, Vlky, Tygry a Lvičaty.

Poté Kolouch přivezl jídlo. Všichni mlaskali a slintali, protože si nemuseli vařit sami.

Po večeri byl táborák. Většina dřeva samozřejmě nanosili Medvědi. Pak jsme šli hrát sardele a pak spát.

Lišky – Bára Pospíšilová

Ve středu jsme přišli z puťáku. Než jsme však vyrazili, dali jsme si závody v lodičkách. Pak jsme museli vyluštit zprávu psanou morseovkou. V ní bylo napsáno, že v 7 hodin se u studánky Koník máme setkat s čínským ministrem dopravy (cestovního ruchu). Ten však nedorazil. Cestou ke koníkovi spadl Vašek Kubačák do bahna. Asi v 11 hodin jsme hráli sardele. No a pak jsme šli spát.

Lišky – Tereza Kujanová

Ráno jsme kolem půl deváté byli už všichni na nohou a cpali se snídání. Po snídání jsme našli na stromě dopis od Čínského ministra dopravy, že se s ním máme setkat na místě zvaném Koník v sedm večer a prosil nás, abychom mu druhý den ráno pomohli opravit železniční most vedoucí do Lu-Kavce. Celý dopis byl psán obrácenou morseovkou se spoustou chyb. Asi Číňané neumí tak dobře česky.

Pak jsme si poupravili naše lodičky z kůry a začal závod na potoce. Někteří měli menší lodičky, někteří větší a Vašek Kubačák měl překrásnou obrovskou plachetnici, která bohužel dostala jméno Queen Mary a také jako Queen Mary dopadla – potopila se velmi záhy. Vyplovali vždy čtyři soupeři a dva postupovali. Závody vyhrál Krtek Stanovský, ale jen těsně.

Balení bylo rychlé, ale zbylo po nás pěkné množství odpadků, které musel Ondřej Kubatr posbírat. Doplnili jsme si zásoby vody ve studánce a vyrazili směrem ke studánce u Koníka.

Mezitím Eliška Kolomazníková a Bára Pospíšilová zjistily, že u potoka je vrstva bahna s pískem a tak se jim to zalíbilo, že se zuly a patlaly si v něm nohy. Za chvíli se převlíkly do plavek a předvedly bahenní zápasy. Najednou se seběhli ostatní a fandili jim.

Pak Mikulda Zelinka zkoušel lávku přes potok, ale jeho testem opravdu neprošla a tak se zřítíl do potoka. Večer obveseloval Patrik Malík holky hraním na kytaru, kterou držel všemi různými způsoby. Vašek Kubačák stačil pokácet čtyři stromky tak rychle, že si vedoucí ani nevšimli, že zmizela sekera. Měl proto společně s Fífou Hrubantem, který zase odkládá sekuru zaseknutím do živého stromu, připravit povídání o tom, jak se zachází se sekýrou, z čehož nakonec bohužel sešlo.

Když padla tma, tak jsme seděli u ohně a zpívali a povídali si. Lukáš Seiler si kolem jedenácté hodiny vzpomněl, že nemá karimatku, jinak jsme šli všichni spát. Dobrou noc.

Úterý 4. 7.

Medvědi – Ondřej Kubart

Probudili jsme se do drsného rána. Poté jsme se nasnídali. Za chvíli dorazil Ondřej s Kulichem, kteří nám šli pro čerstvé housky a chleba až do Pacova. Ve volných chvílích mezi vařením a nošením dříví probíhaly bahenní zápasy. Venca se uplatnil jako výborný komentátor. Zajímavý zápas byl mezi Krtkem Stanovským a jeho sestrou Andy. Andy nedobrovolně vstoupila do zápasu poté, co ji Krtka hodil do bahna. Andy byla během několika minut vyřazená. Po nich se uskutečnilo nemálo dalších bitek.

K večeru jsme hráli ještě hry „Rozdupka“ a „Maršál a Špión“. Večer se ještě před spaním hrálo u ohně na kytaru.

Lišky – Dáda Součková

Ráno byla většina z nás vzhůru už kolem sedmé. Ondra Kubart s Kulichem byli už dávno na cestě do Pacova, aby nám ulovili nějakou tu snídani. Trvalo jim to ale tak dlouho, až jsme nakonec nevydrželi a snědli jsme včerejší pečivo a uvařili si čaj.

Po snídani jsme šli sbírat borůvky a napůl cesty jsme se zastavili a zahráli si dvě hry. První spočívá v tom, že se utvořili dvojice, domluvili si dvojslovné heslo, zavázali se oči a jeden je rozmístí po lese. Musí na sebe volat a najít se po hlase.

Druhá byla dost zábavná. Na cestě se ohraničil úsek a kdo jej prošel nejrychleji se zavázanýma očima, ten vyhrál. Nejlepší byla Kačka s Šárkou. Úplně sešly z cesty a vzaly to kolmo pryč. Pak jsme si posbírali kůru na lodičky pod borovicí napadenou nějakým broukem, která byla úplně holá a kůra, která z ní spadala byla na lodičky úplně ideální. V táboře jsme si uvařili oběd – bramborové knedlíky s uzeným masem a zelím.

Po obědě začali zápasy v bahně. Bylo to super, jen kdyby to bahno nešlo tak špatně dolů. Fífa Hrubant chtěl všem ukázat, jakého našel hezkého broučka, ale nakonec si místo toho znenadání začal vyklepávat triko. Prostě byl milý brouček rychlejší.

změnilo. Vždy jeden odešel pryč z kruhu a ostatní změnili tři věci, pak se dotyčný vrátil a musel uhádnout, co se změnilo.

Odpoledne jsme si museli sehnat povolení k výstupu na Mt. Everest. Abychom ho získali, museli jsme oběhat příslušné úřady. Abychom věděli, jak postupovat bylo nutné si potřebné údaje zjistit na informacích. Kde byl nepříjemný úředník JiPo, který moc toho nevěděl, nebo měla zavřeno. Bylo hodně úřadů, každý potřeboval nějaké potvrzení, aby mohl vydat jiné. Konečné osobní povolení k výstupu jsme získali na oblastním úřadu turistiky, kde byl nerudný a puntičkářský Vojta.

Po večeri celý tábor šel hrát do lesa vlajku. Když jsme se vraceli do tábora, byla již tma.

Do Šanghaje přijel samotný čínský ministr turistiky na Mt. Everest, aby nám udělil skupinové povolení pro celý náš horolezecký oddíl. Čínský ministr mluvil pouze čínsky, abychom mu rozuměli, přijeli s ním dvě překladatelky – gejši. Před ministrem postupně předstupovali jednotlivé oddíly. Každý člen oddílu musel předložit cestovní pas, osobní povolení k výstupu a osvědčení o revizi bivačů. Už to vypadalo, že my sojky žádné skupinové povolení nedostaneme. Když jsme předstoupili, chybělo nám osvědčení o revizi bivačů, ministr nám odmítl povolení dát. Smutné jsme odešli a začali pátrat, kde osvědčení je. Pak ho našťestí Anička a Klaudie donesli. Mohli jsme předstoupit podruhé a skupinové povolení nakonec získat. Když čínský ministr zavřel svůj úřad, my jsme s mohli odebrat do svých bivačů a odpočinout si a načerpat síly na další den.

Neděle 2. 7. Trhy v Šanghaji

Lvičata – Katka Novotná

Dnes po ranní rozcvičce v podobě Molekuly hýbejte se, hýbejte (která všechny rozespálé hezky rozhýbala) a po vydatné snídani nás čekala zkouška paměti, kterou museli všichni zvládnout, aby mohli pokračovat po cestě galaxií. Jednalo se o pamatovací štafetu, kterou vysvětlím rovnou na příkladu: Manuel si přečetl básničku napsanou na stromě, (např. Naše koza strakatá měla pěkná kůzlata, sousedovic vedlejší měla ještě pěknější) poté běžel k Járovi, kterého se snažil tuto básničku, nebo její část naučit. Jára nato běžel ke Komárovi, který po jejím naučení utíkal za Nelou a ta za Lucií, která zase za Dominikou, ta za Aničkou, až básnička dorazila k Matějovi, který tuto básničku odříkal porotě.

Po této namáhavé zkoušce, kterou našťestí všichni zvládli, jsme si sedli na louku na sluníčko a zkoušeli šifrování a morseovku pomocí Galaktického průvodce, kterého každému Lvovi a Tygrovi poslal galaktickou poštou Mintaka. Před obědem jsme stihli ještě zahrát Letadla v mlze, ulovili jsme pár Liščích ocásků a vykoupali děvčata ve vaničkách.

Po obědě odešla Lvičata spolu s celým táborem lovit medvědy. Když se z jistě úspěšného lovu vrátili, čekaly je Trhy v Šanghaji. Děti mohly navštívit například Kulichovu čajovnu, Kristýnin tetovací salón, Michalovu keramickou dílnu, Honzovi Mládkovské hlavolamy, nechat se vyfotit na památku u pravého šanghajského fotografa Vojty, vyrobit si mramorované pohledy u Káči a Moniky nebo umýt si unavené nohy v Katčině M. lazebnictví. Poté si šla

Lvíčata zabalit věci na puťák a do našeho oddílu přibila lvíčata Bára Polášková a Boris Novák s Honzou Mottlem.

Po večeri nám Mikuláš otevřel Casino, kde děti vyhrávaly Lukavecké dolary v prší, kostkách, ruletě a jiných karetních hrách. Pro zbohatlíky zde byl i luxusní V.I.P. salonek s půvabnými dámami Monikou Týf., Žůžou a Katkou M. Pokud ale někdo naopak všechny své peníze nedopatřením prohrál musel se odebrat na sociálku za Týnou, která jednotlivým chudákům, kteří si vymýšleli srdceryvné příběhy, dávala po jednom dolaru. Další možnost byla peníze si půjčit v Bance.

Bohužel se mezi námi našli i tací, kteří chtěli zbohatnout špatnou cestou a ukradli Ondřejovi karty na jeho hru Mezi kozy. Vzhledem k tomu, že se ani po opakované výzvě nikdo nepřiznal a karty nevrátil, muselo být Casino zavřeno.

Vlci – Štefan Zvolenský

Ráno jsme vstali a šli si vyčistit zuby a potom jsme šli na snídání. Potom jsme šli hrát hry a vrátili jsme se do tábora a měli jsme připravená stanoviště a hráli jsme hry např. hlavolamy, keramiku atd.

Večer jsme měli casino. V casinu jsme hráli ruletu, karty atd.

Nejvtipnější byl Patrik Malík z medvěďů, který když vše prohrál na sociálce u Týny skoro celý nahý a říkal: „Paní, prosím vás, vidíte, jak vypadám? Jsem hubený, jak nějaké párátko. Paní, prosím vás, dejte mi alespoň 3 dolary. Zabili mi 5 dětí a k tomu matku. Podpálili mi barák.“ Týna mu řekla: „Tak jo, tady máš tři dolary.“ a pak Patrik řekl: „Děkuji mladá paní.“

Medvědi – Ondřej Kubart

Dopoledne se hrála hra Hon na medvědy. Naštěstí to nemělo nic společného s námi medvědy. Po poledním klidu se otevřely Shangajské trhy. Na nich jsme si mohli vyrobit misku z keramické hlíny, zajít do čajovny a nechat se namalovat nebo zajít do lazebnictví.

Večerní hra Casino byla skvělá. I když pár jedinců ihned zkrachovalo či nakradlo peníze, skoro každá hra bavila. Byla zde ruleta, kostky a několik her s kartami. Lukavecké dolary se rychle točily.

Lišky – Šárka Špotová

Dnes jsme vstávali později, než jindy, protože je neděle. Hned jak jsme se oblékly a vyčistily zuby, šly jsme na snídání. Ráno na nástupu jsme se dozvěděli, že ještě nemůžeme odejít do prvního základního tábora, protože nastaly komplikace s cestou – bouřky a sněžení.

Dopoledne se náš oddíl rozhodl, že půjdeme ke Koníkovi hrát hry. Nejdřív jsme se musely všechny navléknout do jednoho lana, dělaly jsme obrazovou galerii, stavěly jsme domečky pro skřítky a pak se vrátily do tábora na oběd.

Po poledním klidu jsme se převlékli do krojů a vyrazili jsme na shanghajské trhy – keramika, hlavolamy, malování na tělo, mytí nohou a čajovna.

skupinek na vaření. Vedoucí skupinek byli Andy Stanovská, Bára Pospíšilová a Mraveneček (Verča Kolářová). Kluci udělali ohniště a nakonec si všichni opekli špekáčky. Večer se u táboráku zpívalo a nakonec šlo spát.

Lišky – Tereza Kujanová

Ráno jsme se po snídání začaly balit na putování do LU-KAVCE. Zapakovaly jsme se s mírnými potížemi, ale v celku rekordním čase a vyrazily jsme spolu s Medvědy. V Lukavci nám vedoucí nakoupili jídlo na putování a my si nakoupily kazyzuby. Dokonce i v cukrárně u paní Kubíkové nám otevřeli.

S nacpanými batohy jsme vyrazili dál po cestě, kterou nám určovala mapa od Čínského ministra pro cestovní ruch. Cesta po slunci byla náročná a to především proto, že většina Medvěďů a některé Lišky neměli nic na hlavu. Potom se Martinovi Sedláčkovi přetrhl popruh od batohu, ale statečně ho nesl dál. Některým nešťastníkům jako třeba Elišce Kolomazníkové, se u batohu bimbál spacák, což taky výrazně zpomaluje v chůzi. Chudákovi Mravenečkovi (Verča Kolářová) se kluci smáli, protože byla dokonale schovaná za svým obrovským a ne příliš pohodlným batohem velmi dokonale. Asi tak v půli cesty přiznala, že si nese celý ešus a ještě k tomu i celý ešus Andy Stanovské a Báře Hrzánové frisbi.

První zprávu s mapou našla Saša Seidlová na lesní křižovatce. Krátce jsme se posilnili na borůvkách a doplnili tekutiny.

Ondřejovi Kubartovi, sedícímu u cesty, málem přejel nohy traktor. Ačkoliv měl traktorista spoustu místa jinde, ještě měl nemístné poznámky k našemu Ondřejovi. Ondřej reagoval úplně klidně, jako když je ve službě, aniž zvýšil hlas jen prohlásil: „Jó kdyby tady byly koleje tak bych stáhnul šraňky a traktor bych si vychutnal, nebo do něj narazil drezínou až by z něj byla placka“.

Pak už jsme pochodovali po trase, kterou nás vedla druhá mapa. Trochu jsme zabloudili a tak jsme to vzali zkratkou přes potok, kde jsme předvedli téměř kaskadérské skoky a lehce podmáčenou loukou až k hrachovému poli. Tam jsme zahlédli cestičku, ale také vesnici Frantovy Lhotice, kde jsme hledali další mapu. S ní jsme měli dojít až ke studánce kousek od Mezilesí. Chvilí poté se už Bára Pospíšilová a Verča Kolářová loudaly natolik, že se jich vedoucím zželelo a batohy jim vzali. Nutno však dodat, že Bára s sebou táhla z Lukavce i igelitku se sladkostma.

V Mezilesí jsme si dali pauzu a čekali na JiPa, až nám doveze proviant a stany. Za dvacet minut měl dorazit, ale po půl hodině čekání jsme si počkali ještě dalších dvacet minut. Některým se to nelíbilo, ale kdo remcal, asi příště ponese stany a jídlo sám. Když dorazil, pobrali jsme si věci a vyrazili jsme na místo putování. Tam jsme si odložili náklad, odpočali si a občerstvili se a vydali jsme se pro poslední zprávu ke studánce. Pak jsme se vrátili zpět a rozdělili se do skupinek, ve kterých si budeme celý puťák společně připravovat chutné krmě a udržovat oheň. Vytvořili jsme si ohniště a postavili si stany, abychom zahrnali déšť a mohli spát venku pod širákem. Se sbíráním dřeví byli trochu problémy, protože někteří Medvědi přinášeli z lesa klády místo klacků, ale pak se podařilo a my si své buřtíky přeci jen opekli.

Kdy jsem došli na místo. Vybali jsme si spacák, karimatku a sundaly boty smradlavé ponožky a šli jsme se umýt. Pak byla večeře – vepřo-knedlo-zelo.

Když jsme dojedli, tak jsem šli spát.

MEDVĚDI A LIŠKY

Pondělí 3. 7.

Medvědi – Ondřej Kubart

Pondělí – den D. Odchod na puťák. Někteří na něj byli natěšení již při příjezdu a některým se nechtělo z postelí. Byli jsem překvapení, jak jsou Lišky neschopné. Zatímco Medvědi – tábořová elita – měli zabaleno během několika málo minut, pro některé Lišky bylo balení takřka nespílitelným úkolem (nutno dodat, že vybavenost Medvěďů odpovídala rychlosti). Medvědi museli pomáhat s balením Lišek a někteří chudáci museli jejich věci dokonce nést.

Na cestě bylo mnoho zastávek, například v Lukavci. Většina lidí zašla do Jednoty, někdo do cukrárny a pár lidí okoukalo „značkové“ zboží od Vietnamců. Během cesty Medvědi vymysleli píseň o našem instruktorovi Ropovi:

„Jsem pták Ropák,
sežeru co vidím,
jestli to však chytím.
Teď jsem tady,
ale pak přijde doba lidí
a já poteču v ropovodu.
Hou, hou, hou.“

Po dlouhé chvilce ticha Ropo projevil radost z písně slovem: „hustý“. Po dojití na místo u potoka Vočadlo jsme se rozdělili do skupin. Skupiny si udělaly ohniště a jídlo. Pak se šlo spát.

Lišky – Bára Antošová

Po „slastném“ zvuku trumpety, který je v táboře znám jako budíček, jsme se všichni probudili a vstali. Po dobré snídani jsme začali balit na puťák. Někdo měl velký batoh, někdo malý, ale nakonec jsme všechny své věci do batohů „nacpali“ (po malé pomoci kluků z Medvěďů, např. Kuby Antoše, nebo Standy). Vyfasovali jsme svačiny a mohli jsme vyrazit. Došli jsme k prvnímu stanovišti, kde jsme našli mapu s vyznačenou cestou kudy dál (mapu našla Saša Seidlová).

Po dlouhé cestě jsme se konečně dostali do vesničky Mezilesí, kde jsme nabyli síly na poslední úsek cesty. Když jsme dorazili na místo, starší členové (myšleno tak, že ti členové, kteří v Mezilesí už byli – Jakub Antoš, Bára Antošová, Dáda Součková, Kačka Kolářová, či Šárka Špotová) vzpomínali a srovnávali vzhled celého místa s minulou výpravou do Mezilesí. Nakonec všichni postavili stany (i když většina lidí spala pod širákem) a rozdělili jsme se do

Lišky – Tereza Kujanová

Byl to slunný den. Dopoledne jsme se dozvěděly, že musíme ještě zůstat ve slunné Shanghaji. Po snídani jsme proto vyrazily ke Koníkovi, kde jsme udělaly malou lesní galerii, ve které byly především pravěké obrazy a odkazy. Párkrát jsme si zamotaly ruce a zase rozmotaly, přičemž pokaždé vzniklo více než jedno kolečko.

Lano, s kterým jsme se přetahovaly, nebylo na přetahování nevhodnější, takže jsme si lehce obrousily dlaně, ale i tak to byl urputný boj. Seřadit se podle velikosti bez mluvení se ukázalo jako nepřekonatelný problém, protože moc z nás potichu nebylo. Zato domečky se nám vážně povedly. Terka Nejedlá postavila fotbalové hřiště i se střídačkami a bránami. Verča nám dokonce ukázala i plně funkční jezírko a ohniště a pak už byl čas vrátit se na oběd.

Po obědě to propuklo. Objevily jsme se na trzích v Shanghaji. Byly tu různé stánky. U Honzy Mládky jsme si mohli vyzkoušet hlavolamy, u Michala Weigla uplácat něco z hlíny. Bára Herzánová s Týnkou Kubartovou nám udělaly krásné čínské tetování a Káča Moravčíková nám zregenerovala nohy v lázních s vonnými solemi. Tady se líbilo dokonce i klukům, kteří se za normálních okolností neradi koupou. U Kulicha s Ropem jsme se osvěžili bylinnými čaji v tajemném prostředí za svitu svíček. Káča Novotná nás nechala vytvořit si krásnou mramorovanou pohlednici a u Terky Kujanové jsme změřili své síly při shazování se z lavičky za pomoci dvou tyčí obalených na konci molitany.

Když jsme už měli trů dost, šli jsme se občerstvit a posilnit na večeři.

Po večeři jsme byli pozvani do kasina. Každý horolezecký oddíl měl k dispozici určitý obnos, který si mohl vyzvednout v bance. Hry byly různé od prší, přes oko a kostky až po ruletu. Byla jenom škoda, že se našli i zloději, kteří krupiéřům kradli bankovky a ostatním jejich Lukecké dolary. Kromě obyčejného kasina zde byla i honosnější VIP zóna, kam mohli jen movitější a kde byl stanoven minimální vklad.

Asi kolem deváté hodiny kasino zavřelo.

Sojky – Lucka Vavrušková, Káča Moravčíková

Dnes jsme stávali velmi rychle, protože by poplach. Přišla zpráva ze základního tábora. „LU-KAVEC PRO SANGHAI – STOP- VAZENÍ HOROLEZCI – STOP – U NAS HROMY BLESKY – STOP – NENI HEZKY – STOP – ZELEZNICE MIMO PROVOZ – STOP – NENI MOZNOST DOPRAVY – STOP – ODLOZTE SVUJ ODJEZD – STOP – VYCKEJTE NA DALSI ZPRAVY – STOP – KONEC – STOP – LU-KAVEC PRO SANGAI – STOP!“

To znamenalo, že se dnes nemůže vydat do základního tábora. Následoval náhradní program. Po snídani jsme se vydali do lesa ke koníkovi, kde jsme hráli štafetu s básničkami. Na louce jsme pak hráli Twistra, abychom si vyzkoušeli naši gymnastickou obratnost. Při zpáteční cestě Martina upadla a zvrkla si kotník. Katka s Týnou ji musely zbytek cesty nést. Pokoušeli se dovolat klukům do tábora, takže JiPo na nás čekal u lesa, aby Martinu naložil do auta.

Kolem poledne jsme se vrátili do tábora na oběd, kde jsme si pochutnali na báječné rajské omáčce.

Po poledním klidu nás čekali čínské trhy, abychom poznali čínskou kulturu před tím, než se vydáme do základního tábora a dále pokořit nejvyšší horu světa. Celkem nás na čínském

trhu čekalo 7 stánku, každý si mohli vybrat a jít kam chtěl. Na výběr bylo z čínské čajovny, kde se podával pravý čínský čaj a pečivo, dále jsme si mohli nechat na tělo namalovat nějaký symbol. U tohoto stánku bylo nejvíce návštěvníků. Mohli jsme si také nechat umýt nohy v lazebnictví, potrápít mozek u lamohlavů, vymodelovat něco zajímavého z keramiky nebo zápasit na kládě. Všichni jsme si čínské trhy dobře užili.

Večer se nám otevřelo Casino, kde si každý mohl vybrat ze široké nabídky zábavy. Mohli jsme si zahrát např. karty, ruletu a další. Vyhrávali jsme a prohrávali peníze, tak jak nám štěstí přálo. Potom jsme všichni honem skočili do spacáků a těšili se na druhý den.

Pondělí 3. 7., úterý 4. 7., středa 5. 7.

Jestli jsi došel zvědavý čtenáři až sem, tak nezoufej, neboť i těchto dnech se něco doviš, ale až na konci v části „Putování, aneb Puťáky“.

Původně se všichni měli vrátit ve středu večer do tábora. V Himalájích však spadl železniční most (to by se u Českých drah nemohlo stát) a tak všichni museli přespát tam kde končila trať a druhý den postavit most a dojet do základního tábora pod Mt. Everestem. Do stanice Lu-kavec. Naštěstí počasí bylo skvělé a tak všichni spali „Pod širákem“ v lese.

Čtvrtek 6. 7. Stavba mostu a přeprava do základního tábora pod Mt. Everest

Lvičata – Katka Novotná

Po snídani nás čekala stavba mostu, který smetla povodeň. Nejhezčí a nejbytelnější měla samozřejmě Lvičata a Tygři. Poté jsme museli uklidit po našem noclehu a zahráli si ještě pantomimu, kdy se po dvojicích předváděla a hádala nejrůznější zvířátka.

Díky mostu jsme se dostali do vesnice Lu-kavec pod Mt. Everest, kde nás hlasitě přivítali horolezci a místní obyvatelé.

Po obědě pro nás připravil Honza Motl závody ve stylu Vesmírných kovbojů. Každý měl i své mimozemské jméno např. Capruta, Zelený lev, Tříhlavý pes, Spíďa, Vodní drak atd. Lvičata zkoušela pracovat s bičem: ve shazování polínek lasem byla nejlepší Anička Pávová s 6 shozenými poleny. Na druhém místě pak byla Nela Čížková a na třetím Manuel.

Pak se Lvičata přetlačovala: nejlepší byli se stejným počtem vítězství: Boris, Dominika a Nela. Na konec v sauně naháněla vesmírné krávy, kde byli všichni dobří, protože se jim až na pár výjimek žádná neutopila nebo neuplavala po potoce. Po večeři zkoušela ještě práci s lasem.

Vlci – Honza Hájek

V noci ze středy na čtvrtek jsme spali pod širákem v zadním lese. Tu noc už byly všechny týmy pohromadě.

SOJKY A VLCI

Pondělí 3. 7.

Vlci – Nicholas John

Dnes ráno jsme se probudili jako vždy v 7:00. Všichni byli vzrušeni, protože jsme šli na puťák. Takže všichni se šli rychle nasnídat, aby si pak mohli zabalit batohy.

Když byli konečně v 11:15 byli všichni hotoví, tak jsme odešli se sojkami na puťák.

Prošli jsme vesnicí Křešín, pak jsme ještě prošli blízko vleku a pak po 2 km jsme konečně došli na místo, kam jsme měli namířeno. Všichni se hned šli koupat do potoka, co byl poblíž. Pak jsme začali stavět stany. Potom se zase někdo šel koupat a jiní začali rozdělovat oheň na večeri – k večeri byl zjednodušený sítňák.

Po večeri se všichni někam rozptýlili do stanů, nebo k ohni, nebo do lesa. Pak šli všichni spát.

Vlci – Martin Tichý

Na puťák jsme šli hned po obědě. Vlci a sojky si oddychli, když už jsme byli na místě. Bylo horko a proto jsme se šli ochladit do blízkého potoka.

Když jsme se vykoukali, začali jsme stavět stany. za deset minut jsme už byli hotoví. Pak nás vlky a sojky Jonáš rozdělil na 4 skupinky na vaření. Každá skupinka si postavila ohniště, aby mohla vařit. K večeri byl Seetonův hrnec. Za pár hodin jsme šli spát. Někteří do stanů, zbytek pod širák

Úterý 4. 7.

Vlci – Martin Tichý

Když jsme se probudili, krásně svítilo slunce. Snídaně se dala jíst. Po snídani jsme se šli někteří koupat.

Kolem dvanácté jsme rozdělali oheň. K obědu byly vrtule s omáčkou. Po obědě jsme hráli hry. Kámen Nůžky papír.

K večeri byly špízy. Pak jsme šli spát.

Středa 5. 7.

Vlci – Martin Tichý

Kolem osmé byly všichni vzhůru. Snídaně byla kolem deváté. Po snídani jsme si balili.

Když jsem zabalili skládali jsme stany. K obědu byl burťguláš. Po obědě jsme vyrazili ke studánce u Koníka.

jsme např. museli zdolávat zapeklitou opičí dráhu. Např, oběhnout Trnávku a podlézt jednu překážku.

Kvůli tomu hroznému vedru jsme se museli jít vykoupat do nedalekého jezu, který byl sice ohromně studený, ale za to tak osvěžující. První do vody skočila Kačka a za její hrdinství jsme jí velmi obdivovali. V poledne nás přijel navštívit Vojta, přivezl poštu, a dal si s námi ty výborné ovocné knedlíky.

Po večeři jsme si zahráli ještě pár her a pak šup k táboráku, ti co chtěli šli ještě kolem desáté hodiny večerní hrát světlušky a sardele do lesa. Výborná byla malá Bára od Hada, která jednu hru vyhrála i když nechodí ani do školy. Světlušky jsou hra při které se děti musí potichu přiblížit k osobě na konci vymezeného okruhu, ovšem ta osoba pokud je uslyší nebo uvidí na ně posvítí a oni se musejí vrátit na začátek a tím prohrávají.

Sardele je zase hra kdy se jeden člověk také schová do lesa do vymezeného okruhu a má sebou píšťalku a průběžně píská a my ho musíme najít, když ho najdeme musíme se k němu nenápadně přikrčit a neprozradit ho, prohrává ten kdo ho najde poslední.

Středa 5. 7.

Lvičata – Katka Novotná

Nastalo bourání a odchod z puťáku do Radějova (který se z jedné hodiny na čtyři protáhl, neboť jsme za Arnešovicemi zahnuhli o křižovatku dříve než jsme měli) kde nás vyzvedli auty Jindra a Honza Mottl a po skupinkách postupně odvezli do tábora, neboť o svátcích nejezdí autobusy. Po (u některých jedinců donucené) vykoupaní ve vaničkách jsme si vzali spacáky a karimatky a odešli do Pentagonu na celotáborové přespání, kde všichni unavení návratem z puťáku a celodenním vedrem ihned usnuli.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Dnešek je smutný už musíme opustit Trnávku a vrátit se.

Po snídani začínáme s balením stanů a hlavně svých věcí, které jsou roztroušené snad všude. Naštěstí jsme to všechno zvládli na jedničku a všude je uklizeno a my máme zabaleno. Zamykáme chatu a chystáme se k odchodu, jdeme do jedné nedaleko vzdálené vesnice kde nás má vyzvednout Jindra s Hadem, bohužel jdeme ohromném vedru a hlavně taky zabloudíme, protože nemáme vůbec žádný orientační smysl, ale naštěstí potkáme velmi hodnou paní se psem a ta nám poradí. Ovšem děti byly naprosto skvělé a cestu zvládli naprosto výborně a tak za odměnu dostali zmrzlinu. Ovšem aby toho nebylo málo, některé holky dostaly vši a tak jsme všichni šli do tábora se šátkem na hlavě.

Po strastiplné cestě jsme dorazili k autům a dojeli do tábora kde jsme ihned začali s odvíšováním. Bylo to rozhodně velké dobrodružství na které jen tak nezapomeneme. (Na ten pořák nebo na ty vši?)

Ráno po budičku jsme sbalili věci do baťohů a nasnídali jsme se. Pak jsme šli opravovat železniční mosty přes řeku nedaleko studánky U Koníka.

Stavěli se tři mosty podle toho, kdo byl s kým na puťáku. My jsme stavěli most se Sojkami, Medvědi s Liškami a Lvičata s Tygřaty. My jsme stavěli padací most s Ondrou, stanicí, skálou a tunely. Lvičata a Tygřata měla nízký, ale velmi pevný most s vysokou nosností. Nosnost tohoto mostu předvedl Honza Motl tak, že si na něj stoupl. Poslední most měli Lišky a Medvědi. Ti ledabyly naskládali kameny na sebe a dali na to klacky a šišky a to bylo vše.

Když byly mosty postaveny a předvedeny ostatním, tak jsme si šli pro batohy. S batohy jsme vyrazili do tábora LU-KAVEC. Zde jsme si vybalili věci z batohů a nechali jsme věci vyvětrat a usušit mokré věci. Po nějaké chvíli jsme měli oběd. Po obědě byl polední klid a po něm nám dali úkol, aby si každé družstvo vytvořilo nějakou značku na bodovací tabulku, podle které se budeme řídit, jak jsme vysoko na hoře Mt. Everest.

Odpoledne měla každá skupinka vlastní program. My jsme šli na lodičky. Rozdělili jsme se na dvě skupinky. V jedné lodičce byl Jonáš a Honza a v druhé lodičce byli Vojta a Čenda. Vojtova skupinka se nemohla dostat na rybník, protože Vojta pořad blbnul. Mezitím skupinka Honzy plula po rybníku a také se koupali ve vodě. Nakonec se skupince Vojty podařilo vyplout. Pak se dostali ke skupince Honzy. Tam se trochu vyměnili členové lodiček. Chvíli jsme se všichni koupali, a potom jsem já Honza, Nicholas a Stefan rozhodli přepadnout Čendu a Vojtu, kteří byli sami na jedné z lodí. Jak jsme se prali, tak Čenda naklopil loď a nalil do ní vodu. Loď se začala potápět. Vojta naposlední chvíli chytil lano. Čenda a Jonáš mu pomohli dopravit loď na břeh, kde jsme loď vylili. Mezitím se ostatní koupali a dívali se na ně, jak se s tím perou.

Když nás to přestalo bavit, tak jsme jeli na břeh. Převlékli jsme se a šli jsme do vaniček. Pak jsme měli večeři.

Po večeři jsme šli mít nádobí a někteří ještě potom do vaniček. Pak jsme šli spát.

Medvědi – Ondřej Kubart

Dnes po snídani jsme šli v lese přes potůček u Koníka stavět mosty, abychom se železnicí dostali do základního tábora Lu-kavec. Ondřej Kubart nám přesně řekl, jaký materiál smíme použít. Po stavbě jsme přijeli vlakem do tábora. Za velkého potlesku rozzářených Tibeťanů.

Lišky – Sašenka Seidlová

Po probuzení u Pentagonu Ondřej zahájil akci „Stavění mostů“ a my spolu s medvědy začali stavět. Problém byl, že jsme inteligentně zapoměli provázek a tak náš železniční most přes potok vypadal trochu nestabilně, lépe řečeno jako horská dráha. Nakonec nám ho po dlouhých řečích uznali a my pak zjistili, že celou dobu tam byly provázky náhradní, ale zvládli jsme to.

Přece jenom toho bylo už dost a tak jsme se ještě po pár hrách vrátili do tábora s tichými větami jako: „No konečně...“ nebo „Hurá...“.

Lišky – Tereza Kujanová

Ranní probuzení v lese bylo příjemné. Zabalili jsme si spacáky a ostatní věci a nasnídali jsme se. Pak jsme se všichni přesunuli k potoku, kde jsme měli za úkol postavit most pro čínskou železnici, abychom se mohli dostat do LU-KAVCE. My jsme stavěli s Medvěďama, Sojky s Vlkama a Lvíčata spolu s Tygry. Náš most byl postaven nejrychleji, ale popravdě řečeno bych po něm ani nechtěla jet. Byl dost křivý a to střídavě na obě strany a nebyl ani příliš pevný. Zato okolo mostu to bylo pěkné i zastávka tam byla. Potom jsme se vrátili na místo přespání a zahráli si „vymění se ten, kdo má modrý holinky....“, potom parlament. Pak jsme po sobě posbírali všechny papírky a vyrazili jsme ke krmelci. Cestou nám Čenda šlapal na paty a mlel něco o tom, že už je oběd, přičemž oběd měl být až za tři čtvrtě hodiny. U krmelce jsme se seřadili do vlaku a vyrazili jsme. V LU-KAVCI nás vítali místní a ostatní horolezci.

Oběd a setkání s ostatními bylo radostné.

Sojky – Klára Pravdová, Káča Moravčíková

Dnes jsme se probudili v lese nedaleko Pentagonu. Po snídani jsem vyrazili na stavbu mostů.

Vždy jsme stavěli dva oddíly dohromady: Sojky s Vlky, Lišky s Medvědy a Lvi s Tygříky. U našeho mostu hned Dimo, Petr a další Vlci skočili do vody a začali nabírat jíl na stavbu. Sojky sháněly materiál a stavěli okolí mostu např. příjezdovou cestu, nádraží atd. Jakmile jsme dostavěli most, mohli jsme vyrazit jako vlak do základního tábora, protože železnici už nic nechybělo.

V základním táboře nás vítala celá skupina horolezců. Po návratu na nás čekali vaničky s teplou vodou, o kterou se postaral Vojšta. Odpoledne jsme hráli hry na zadní louce. K večeri byl chleba s tvarohovou pomazánkou.

Po večeri jsme šli na lodičky. Ještě před tím si Martina šlápla šikovně na hřebík, takže teď kulhá ještě víc. Na večerním nástupu horolezecké oddíly postoupili výše k vrcholu Mt. Everestu. Po nástupu jsme šli všichni honem spat. Dobrou noc.

Pátek 7. 7. Zimní Olympiáda pod Mt. Everestem (+ 35 stupňů ve stínu)

Lvíčata – Katka Novotná

Dnes se konala od rána zimní olympiáda. Soutěžilo se v rozmanitých disciplínách jako je Hančín běh, Biatlon (kde bohužel byly moc velké lyže na naše malé lví tlapy, proto se běželo bez lyží pouze s hůlkami), skok ve sněžnicích, vázání obřího uzle, jízda na Snowboardu (kde s přehledem všechny porazil Jára), vrh sněhovou koulí, sběrací běh a nebo různé lanové prolézačky. Nejoblíbenější ovšem bylo krasobruslení, kdy si vždy dvojice připravila jednodominutovou exhibici, kterou poté předvedla porotě za doprovodu písničky It's raining man. V našem oddílu byli nejlepší Jára a Manuel, kteří předvedli různá salta, stojky a kotouly.

Po ukončení her se bohužel rozpršelo a tak se naše tlupa uchýlila do Malíkárně, kde každý hrát co chtěl – někdo si razítkoval, vyráběl pohlednice domů a někdo hrál Aminu (oblíbená desková hra, kdy soutěžící se snaží zachránit žirafu Aminu), karty, mikádo a jiné deskové hry.

Trénink přistání létajícího talíře (hod fresbee na cíl)

1. místo: Jára, Bára; 2. místo: Boris, Anička, Komár;
3. místo: Matěj, Lucka, Dominika, Nela, Manuel

Fyzická příprava na let (opičí dráha)

1. místo: Manuel; 2. místo: Jára; 3. místo: Lucka

Svačina ve stavu bez tíže (sněžení sušenek přivázaných na provazu bez rukou)

1. místo: Manuel; 2. místo: Anička; 3. místo: Bára

Výdrž v točivosti (nebo-li doběhni ke kládě, kolem které se 5x otoč a pak utíkej do cíle aniž by si se moc motal)

1. místo: Bára; 2. místo: Nela; 3. místo: Komár

Zkouška kosmické ohebnosti (aneb, kdo se dotkne bez pokrčení v kolenou vlastních palců u nohou a hlouběji)

1. místo: Manuel; 2. místo: Nela; 3. místo: Dominika

Náš odpolední program Vám popíše Manuel (který pochází ze Švýcarska):

Nach dem Mittagessen spielten wir ein ganz gutes Spiel. Wir spielten Lodě. Das geht so, du bist ein Schiff, und hast ein weißes Tuch um dich, das war dein Leben. Du konntest entweder ein Pirat sein der konnte die Fracht Schiff toten oder ein Schiff. Die Fracht Schiff transportierte entweder Früchte und Gemüse Waren 5 Gold stücke wert, dann gab es Süßigkeiten die waren 20 Goldstücke wert. Ja und dann gab es řepa und uhlí die waren 10 Goldstucke wert und dann gab es nach čokoláda und die war dann gar 50 Goldstucke wert.

Mann konnte sie auch zwei mal teurer machen oder drei mal und so weiter und so weiter. Das Ziel war so viel zu verdient wie man konnte. Wir waren natürlich zwei Gruppen.

Nachher mussten wir wieder holz hohlen für den táborak. Zum Abendessen gab es ja die ovocni knedliky. Nach dem gab es wieder den táborak. Am táborak gaben sie uns die odměny von den soutěže.*

Tygři – Zuzka Vojáčková

Probudili jsme se do opravdu nádherného dne, nasnídali jsme se a rozhodli se že půjdeme na borůvky aby nám Jindra mohl potom udělat ovocné knedlíky. Šli jsme do lesa kousek nad Javáky akorát že děti nesbírali moc borůvky do kelímku, ale spíš do pusy takže zprvu čisté děti jako Gigi, Bety, Honzík a Káťa byly rázem lesní příšerky s úplně fialovou pusou.

Odpoledne jsme měli olympiádu, např. měli jsme navázané na stromě různé šňůrky a na nich sušenky a my jsme je museli co nejrychleji sníst. Nejlepší žrout byl Honza Kolář. Potom

* Po obědě jsme hráli skvělou hru. Hráli jsme Lodě. Jde o to, že jsi loď a máš u sebe bílý papírový proužek, což je tvůj život. Můžeš být buď pirát, který může krást náklad loď nebo nákladní loď. Nákladní loď převážela ovoce a zeleninu za 5 zlatáků, sladkosti za 20, řepa a uhlí za 10 a čokoláda za 50. Svě zboží jste si ale mohli zhodnotit dvakrát nebo i vícekrát tolik. Cíl byl tudíž vydělat co to nejvíce šlo. Hráli Tygři proti Lvům. Potom jsme museli pro dřevo na táborák. K večeri byli borůvkové knedlíky. Potom byl zase táborák, během kterého se rozdávali odměny z dnešních soutěží.

Putování

Lvíčata a Tygři na Trnávce

Pondělí 3. 7.

Lvíčata – Katka Novotná

Naše již desetičlenná tlupa se vydala s Tygry do Lukavce, který je vzdálen necelé 2 km od našeho tábora. Zde jsme nejdříve zavítali do místního obchodu a poté hned na dětské hřiště, kde si děti hrály na skluzavkách a houpačkách až do 13hodiny, kdy nám jel autobus do Hořepníka. Z Hořepníka pod vedením Honzi Mottla jsme se prosekávali lesem, skákali přes potoky, šplhali přes skály a jinak probojovávali další 3 km až na naše puťákové místo. Po stavbě stanů a vybalování jsme si zahráli v lese oblíbenou rozdupku, kimovku a také přehazovanou. Každý nasbíral pár větviček na večerní táborák, při kterém si za hry na kytaru a zpívání každý opekl buřty.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Naše letošní putování směřuje na překrásnou Trnávku.

Do Lukavce, vesnice kousek za táborem jsme se vydali pěšky a čekali na autobus, čekání jsme si krátili nakupováním různých dobrot a hraním u Hříbku. No a jak se krátil čas pomalu jsme došli na náměstí a nasedli do autobusu směr Hořepník. Cesta dlouho netrvala a za nedlouho jsme tam byly. A protože jsme se opravdu už velmi na Trnávku těšili cesta lesem z Hořepníka byla velmi rychlá a hlavně dobrodružná, protože nebyla zrovna moc dobře přístupná.

Když jsme konečně došli na Trnávku, nejdříve jsme ven vyndali stany a pomohli je dětem postavit. Po tom jsme celý vyhládlý z cesty snědli celou večeři, málem i s Jindrou který nám tak výborně vařil.

Samozřejmě jsme hráli i různé hry jako např. kámen nůžky papír, kdy proti sobě běhají dvě družstva a dávají si kámen nůžky papír a díky tomu postupují blíž a blíž tomu druhému družstvu.

Potom jsme si udělali táborák a chvíli si vyprávěli zábavné historky ze života a potom unaveni ulehli do stanů a vedoucí do Trnávky.

Úterý 4. 7.

Lvíčata – Katka Novotná

Po vydatné snídani jsme vyrazili do lesa na borůvky, aby nám Jindra mohl uvařit borůvkové knedlíky k večeři. Po návratu nás čekala galaktická olympiáda. Soutěžící museli zvládnout disciplíny jako:

Po večeři se děti dozvěděly, že se jejich oblíbení vedoucí schovali v lese před strašlivým Yettim a ony je musí najít. Káča byla schovaná pod pláštěnkou ve křoví kolem kterého chodila Lvíčata stále dokola, ale nikoho nenapadlo se do toho křoví podívat. Až po napovězení Moniky ji našli a my se mohli se svíčkami (protože už byla tma, jak dlouho hledali) vrátit do tábora, kde jsme spolu se třemi Tibetskými mnichy uctili boha hor, aby nás chránil při výstupu na Mt. Everest.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Ráno jsme se probudili opět do krásného slunného dne a díky tomu jsme mohli začít horolezecké hry. Disciplíny byly následující, biatlon, jízda na snowboardu, krasobruslení což bylo úplně nejtípnější. Velmi krásnou jízdu na bruslích měly všichni, ovšem velmi elegantní Betty a Gigi, Zvlášť když tuto disciplínu prováděli velcí kluci. Dále jsme skákali do dálky a do hloubky.

Všichni jsme to bez vážnějších zranění přežili, naše fyzické schopnosti byly prověřeny a my se s klidným srdcem můžeme vydat na nejvyšší horu. Po poledním klidu jsme se vydali do lesa ke krmítku sbírat chrástí na táborák. Po tak úmorné práci jsme si dopřáli chvíli relaxace na lodičkách na rybníce, kde jsme se naučili i trochu pádlovat.

Večer přišel do tábora yetti a vystrašil naše šerpy a my jsme se je museli vydat hledat do lesa za silnicí, kde se před yettim schovali. Šerkové byly naši vedoucí. Nakonec jsme je všechny zdravé našli a yettiho zahnali. Při cestě nazpátek jsme si zapálili u křížku svíčky, a šli zpět. Stanuli jsme pod majestátním Mount Everestem, kde už na nás čekal bůh hory. Byly jsme svědky obřadu uctívání hory několika mnichů. Rozestoupili jsme se do kruhu kolem nich a položili tam své svíčky. Po skončení obřadu jsme se odebrali do svých skromných příbytků a plni zážitků jsme usnuli.

Vlci – Dima Felcman

Tento den byl zvláštní tím, že se konaly horolezecké hry, které měli prověřit naše fyzické a psychické schopnosti a dovednosti.

Začaly ranní rozcvičkou a Hančíným během. Horolezecké hry měly 10 disciplín, které jsme procházeli z celím oddílem.

Na prvním stanovišti byl slalom na snowboardu. Michal Košťálek z našeho oddílu byl v tom nejlepší. Potom jsme šli na rybaření, k druhému stanovišti, kde jsme házeli sněhovou (toaletovou) koulí. Pak jsme šli na krasobruslení a potom k Čendovi skákat do hloubky. Další stanoviště, které jsme navštívili, bylo vázání uzle, kde celý oddíl měl za úkol udělat z lana ambulanci uzel. Potom jsme šli ke krmítku na běh na sněžnicích. Pak jsme šli k Čepici na lanové prolezačky

Medvědi – Ondřej Kubart

Po ranním nástupu a bodování pořádku začly horolezecké hry.

V těchto hrách byly různé disciplíny jako krasobruslení, jízda na sněžném prkně, hod sněhovou koulí a podobně. Ještě po obědě probíhaly některé disciplíny.

Po večeri při večerním nástupu bylo vyhlášení a vždy jsme obsadili první tři místa. Pak přiběhl Kuba Antoš a Michal Weigl a řekli nám, že se ztratili šerpové a musíme je jít hledat. Až jsme je našli, tak od Křížku jsme nesli do tábora zapálené svíčky a modlili jsme se, aby jsme mohli na Mt. Everest. Pak jsme už šli spát.

Lišky – Andy Stanovská

Dnes jsme hráli horolezecké hry. Jako první disciplína byl Hančin běh. Pozděli jsme hráli i ostatní hry: biatlon, skok do hloubky, vázání uzlů, člunkový běh, prolézačky, hod sněhovou koulí, krasobruslení a slalom na snowboardu. Byli jsme rozděleni do tří kategorií: malí, velké holky a velcí kluci. Večer přišel Yetti a naši vedoucí se rozutekli po lese. Museli jsme je najít. Pak jsme se pomodlili u boha hory, který nám slíbil, že nás ochrání a šli jsme spát.

Lišky – Tereza Kujanová

V pátek ráno jsme po snidani rychle umyly nádoby a nastoupily jsme na Hančin běh, kterým začínaly letošní horolezecké hry. Tradiční rozcvičky se neúčastnili jen marodi a ti které zrovna jako na potvoru začalo něco bolet těsně před závodem.... Po rozcvičce, kterou pro nás připravily Týna Kubartová a Katka Moravčíková, jsme zaslechli „připravít, pozor, teď“ a na to teď jsme se všichni vyřítili okolo brány a d'olíku k Elku. Kolem Elka se běží místy brázdama a pak dole Elkem přes potok, kolem krmelce přes bažinku na louce do cíle v táboře.

První doběhl Standa Krejčí, který předběhl i Kulicha. Kulich nevyužil nepřítomnost Dana Součka a první místo si nechal opět vyfouknout. Pak jsme dospěli i my, ostatní smrtelníci.

Když jsme se vydýchaly a nasvačily, započaly horolezecké hry. U Katky Moravčíkové jsme jezdily slalom na snowboardu. Každý stál na skateboardu a odrážel se pouze hůlkami, přičemž takto musel překonat slalomovou dráhu. Nejrychleji to zajela Andy Stanovská.

Poté jsme se přesunuly k Bráně, kde nás Honza Koza zkoušel z uzlů. Nebyly to však obyčejné uzle, ale kouzelné uzle. Teda spíš obří uzle. Všechny jsme se chytly lana a zamotaly jsme se do něj dokonale. Na druhý pokus nám to naštěstí vyšlo a náš čas, ačkoli nebyl nejrychlejší, byl alespoň jedinečný: 04:44:44. Od uzlů jsme se řítily k Týně Kubartové, která byla u sauny. Biatlon byl běh s hůlkami a sestřelování balónků šipkama. U potoka nás čekala Bára Vavrušková se člunkovým během.

Čenda nás vyzkoušel ze „skoku do hluboké vody“ u ohniště. Tahle disciplína nám šla moc dobře. Stály jsme na lavičce a předváděly jsme co nejhlubší předklon. Nejlepší Lišky byly Verča Kolářová a Klára Valdhansová. U Majdy Novákové, Vojty Kolomazníka a Terky Kujanové jsme předvedly krasojízdu na bruslích. Bruslilo se na louce před výše zmíněnou porotou na písničku „It´s raining man“. Měly jsme chvíli na přípravu a pak to vypuklo. My jsme narozdíl od Medvěďů zvolily rytmické a ladné pohyby, protože složitě zvedačky, které předvedli Medvědi byly na nás moc fyzicky náročné. Bylo vidět, že i porotu to zaujalo. Nejvíce tato disciplína bavila Dádu Součkovou a Lenku Němcovou. Dáda Součková byla očividně ve svém živlu.

Lvičata – Katka Novotná

Nadešlo smutné loučení a odjezd z tábora. Děti statečně pomáhaly s bouráním stanů a nošením zavazadel k autobusům, které je okolo 14 dovezly zpátky do Prahy k rodičům.

Konec letošního vyprávění, příští rok se na Vás všechny bude zase těšit Káča Novotná a Monika Týfová!

Tygři – Zuzka Vojáčková

Smutné ráno. Poslední den tábora! No nic co naplat, však ono to zase uteče jako voda a my se tady zase sejdeme.

Už od rána jsme začali pomalu bourat tábor, abychom pomohli vedoucím kteří tam zůstávali do soboty. Nosili jsme prkna s postelí, podlážky a matrace a přitom jsme objevovali věci, které jsme během tábora ztratili. Za chvíli jsme se dozvěděli že autobusy už dorazili ke Křížku a my se musíme vydat domů. Byl poslední nástup, kde jsme si všichni poděkovali že jsme to ve zdraví zvládli, zvolali třikrát hurááá a zase za rok.

Cesta k autobusu byla opravdu smutná, někteří brečeli a druzí je utěšovali že rok uteče jako voda. Nastoupili jsme do autobusů, naposled zamávali našim kamarádům a vyrazili do Prahy.

hou. Po překonání potoka pokračovali horolezci po lesní pěšině podél jeho toku až na mitinku, kde na ně čekal výtvarný úkol (Miki). Museli nakreslit portrét svého kamaráda, aby pak všechny portréty svého oddílu mohli vyvěsit na vrcholu Mt. Everestu. Po úspěšném nakreslení portrétů vyrazili horolezci na poslední záchytný bod s občerstvením, kde dostali energetický nápoj (Michal), aby mohli zdolat poslední a nejstrmější stoupání (kopec vedle křešinské sjezdovky). Po zdolání tohoto kopce, konečně horolezci stanuli na kýženém vrcholu a aby potvrdili svůj výstup, vyvěsili své portréty a oddílové vlajky.

Pátek 14. 7. Příprava na odjezd z Himalájí – úklid základního tábora

Lvičata – Katka Novotná

Dnes se celý den balilo, uklízelo a bouraly se již některé neobydlené stany. Trochu přšelo. Tak na všechny přišel velký smutek z odjezdu. Lvičata obdržela za cestu na Mt. Everest dobroty a velikánský mandarinkový kompot, který s chutí snědli. Také se s nimi rozloučil Mintaka, který jim pogrataloval za úspěšný návrat na Zemi a daroval každému galaktický diplom a samolepku lva na památku.

Večer po oblíbeném táboráku s oblíbenými scénkami (herecký tým Vojta a Jonáš -Pani teče Vám z tašky mlíko - To nevádí, já mám doma kytaru) ještě každý dostal od Tibeťanů karabinku, aby nezapomněl na úspěšný výstup na Mt. Everest.

Lišky – Tereza Kujanová

Ráno nás čekala nepříjemná věc a totiž balení. Mezi balením jsme se však stihly vykoupat a dojít na chrástí na táborák. Odpoledne jsme opět trávilý dobalováním a hraním her v táboře. Večer jsme se všichni sešli u táboráku. Moc se nám ale nechtělo zpívat. Vojta Kolomazník nám zahrál pár scének a když padla tma, tak si nás dal zavolat čínský ministr. Došli jsme k Robinově kládě, kde nás za svitu lucerniček a loučí čekal ministr spolu se dvěma mnichy. Všem nám věnoval malou karabinu a pochválil za skvěle zvládnutý výstup na Mount Everest.

Sobota 15. 7. Himaláje – Praha, letecká přeprava pod vedením Luboše Malíka

Ráno bylo slunečné, ale smutné, protože se opět musíme rozloučit. Ještě že alespoň uvidíme své rodiče. Ještě však než přijely autobusy, tak se nám společnými silami podařilo složit větší část tábora. Všem, kteří nám pomohli moc děkujeme. Ulehčili totiž spoustu práce těm, kteří zůstali na bourání a mohli se zabývat úklidovými pracemi, kterých je, ač se to možná nezdá, také dost.

Kolem 12 h jsme se už objímali a plakali u autobusu. Káča Kolářová chodila se slunečními brýlemi a tvrdila, že vůbec nebrečí. Po rozloučení se s vedoucími jsme nasedli do letadel a odletěli zpět do Prahy do svých domovů.

Můžeme jen doufat a těšit se zase za rok. Ahoj!

Od krasobruslení jsme se dostaly ke Kulichovým prolézačkám v Elku. Jediný, kdo nelezl, byla Bára Pospíšilová, protože měla ráno něco s loktem a bylo jí to zakázáno, aby se jí to nevrátilo, načež vykouzčila moc pěkný výraz v obličejí a našťavaně si sedla.

Od lan jsme se došmodrachaly k Jonášovi, který měl svůj stadión u krmelce. Vyzkoušel nás ze skoku na sněžnicích. Myslím, že jsme si ve všech disciplínách vedly docela dobře.

Večer bylo vyhlášení výsledků a krasobruslařská exhibice vítězů. Pak jsme se přidali všichni.

Sojky – Marta Týfová, Káča Moravčíková

Dnes v noci jsme měli hlídky, takže ráno se nám nechtělo vstávat. Hlídky byly zdařilé. Vtávat jsme museli, protože byl nástup na hru.

Hráli jsme hru Evoluce. Byla to fakt velká sranda, hlavně když Klára předváděla opici.

Po snídani nám vedoucí oznámili, že se dne konají horolezecké hry. První disciplínou byl tradiční Hančin běh. Před Hančinyým během nechyběla samozřejmě rozcvička, kterou nám předváděli Týna, Káča a osminásobný vítěz Ondroj. Po namáhavém běhu jsme si chvilku odpočinuli a pak vyrazili na další disciplíny horolezeckých her.

Celkem nás čekalo dalších 7 stanovišť: Hod sněhovou koulí na cíl, biatlon, krasobruslení, skok do hloubky, slalom na snowboardu, vázání uzlů a horolezecké prolejšačky. Byla to velká legrace. Horolezecké hry nám přerušil oběd, ale hned po poledním klidu zase pokračovaly.

Jakmile jsme dokončili všechny disciplíny, museli jsme jít štípat dříví a někteří se šli učít morseovku a uzle. Nejlepší to samozřejmě šlo Báře S. Dále následovala večere a po ní vyhlášení horolezeckých her. Na závěr bylo vyhlášení krasobruslení, vítězné páry nám předvedli svůj výkon. Po několika minutách se přidali vedoucí a nakonec jsme bruslili úplně všichni. Náměstí se proměnilo v ledovou plochu. Pak jsme stáhli vlajku a odebrali se do stanů.

Za několik minut byl nástup na hru. Ztratili se vaši vedoucí horolezci, musíte je najít. Tak jsme se odebrali do lesa za silnici Káču hledat. Vůbec se nám to nedařilo. Tak jsme volali, Káčo, my už budeme hodný? Uděláme všechno, co budeš chtít. Ozvi se? Po asi hodinovém hledání jsme konečně Káču našli. Mohli jsme se tedy odebrat zpět do tábora. Cestou každý dostal svíčku. V táboře nás čekal obřad uctívání bohů. Modlili jsme, aby nás bohové pustili na vrchol Mt. Everestu. Uprostřed tábora byli tři mniši, kteří se modlili, postupně jsme se přidali všichni. Po chvíli se objevili bůh hory a řekl, že nás ochrání při výstupu na Mt. Everest. Pak už jsme šli rychle spát.

Sobota 8. 7. Zvířata pod Mt. Everestem

Lvičata – Katka Novotná

Hned po snídani se vydal celý tábor po oddílech do Jelenova, kde je rybníček na koupání pro plavce a pro malá Lvičata potok na čvachtání. Všechny děti se nadšeně vrhli do potoka a začali stavět hráze.

Na cestě na Mt. Everest se vyskytují prapodivná, pro nás neznámá, zvířata. Děti vždy po oddílech měli zjistit jejich jména, která měli vedoucí, kteří byli roztroušeni po lese, přilepena na čele. Děti museli si název zapamatovat a utíkat ho říci své zapisovatelce Monice Týf.

Největší zvířátko byl ovšem Jipo, který ztratil v močálu botu a musel se v blátě pěkně rachtat ponořený až po pas. Bohužel ani díky pomoci našeho statečného Manuela se bota nenašla. A pokud neodplula po potoce do moře, bude tam pro další generace skryta jako suvenýr z naší výpravy na Mt. Everest.

Další, kdo stojí za zmínku, byl Vojta Kolomazník, kterého role zvířátka tak pohltila, že se začal živit dokonce kořínky a listy nejrůznějších keřů (doufám, že nebyli jedovaté).

Nebudete věřit jak krátká chvíle stačí na zbourání na tak dlouho a pracně stavěné hráze. A jakou způsobila povodeň!

Večer byl táborák se zpíváním a scénkami, kde například Anička Pávová, Matěj Křepelka a Tygr Ota Novotný zahráli vtip o Pepíčkovi a rádiu.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Zase onen otravný hlas trubky nás vytahuje z našich vyhrátých pelíšků, nu co se dá dělat. Vyčistili jsme si zuby a rychle na výtečnou snídani od naší skvělé Ireny.

Po snídani jsme se připravovali na celodenní výlet do Jelenova, kam jsme se těšili na rybník. My jsme vyrazili jako poslední, ale dorazili jako druhý což byl na nás opravdu nevidaný výkon. Každého hned zaujal potok, který odtékal z rybníka a tak kluci na něm hned udělali hráz. Po nějaké době se potok začal vylévat ze svého koryta a byl čím dál tím větší a větší. A najednou se z mírumilovného potůčku stala dravá řeka. Výbornými staviteli hráze byl Honzík Kolář a Manuel. A tak jsme rychle museli začít upouštět vodu, která přitékala, rychleji a rychleji. Ale nakonec jsme ji přemohli a nikam nás neodnesla.

Zahráli jsme si také hru na zvířátka: vedoucí a instruktoři měli na čele cedulku s vymyšlenými jmény zvířat a my členi jsme ji museli přečíst. Jenže to nebylo tak jednoduché, protože vedoucí, jako neposedná zvířátka stále někam utíkala nebo si někde hrála. Byla to hodně zábavná hra, hlavně když Jipo chtěl přeběhnout potok, bohužel tam sklouznul a zůstala mu v tom blátivém potoce bota, kterou jsme samozřejmě nenašli. A tak tam hodil i tu druhou, protože co taky s jednou botou, že jo? Na louce nám ještě ukázali před blížícím se memoriálem jak se staví rychle stan a potom už jsme vyhládlí spěchali do tábora. Ale cestou jsme se stále zastavovali a uždíbovali výborné lesní jahody.

Večer nás čekal ještě táborák, kde jsme zhlédli pár výborných scének a zpívali písničky. Ale potom už nás opravdu přemohl spánek a všichni s velkou chutí zalezli do stanů a do spacáků, po tak vyčerpávajícím dnu plném zážitků.

Medvědi – Ondřej Kubart

Po vydatné snídani všichni nafasovali balíčky s jídlem, protož jsem se měli vydat k nedalekému rybníku. První jsme na místo dorazili my, Medvědi společně s Liškami. Chvilí po nás přišly i ostatní oddíly.

Dál jsme pokračovaly skrz les, po poli kolem Šavrdova mlýna, po proudu potoka do lesíka, kde nás přivítal RoPo se svou bezednou studánkou. Měly jsme každá vypít co nejrychleji hrnek vody a doplnit si zásoby vody do lahví.

Pak jsme putovaly lesem až k JiPovi, kde jsme překonávaly značně prověšenou lanovou lávku. Bára Herzánová musela vysvětlit Jindrovi Mládkovi, jak se jí podařilo zničit jeho nezničitelný hlavolam.

Za lávkou jsme došli po proudu až k Mikimu Burgrovi a namalovaly si u něj buďto autoportrét, nebo portrét ve dvojici navzájem. Také jsme se posilnily sušenkou, kterou jsme od Mikuláše dostaly a pak jsme šlapaly dál lesem. Cesta byla dost svažité a krkolomná včetně obrovského spadlého stromu.

K úpatí kopce k Michalovi Weiglovi jsme dorazily společně se Lvíčátky. To už jsme popíjely pomerančový juice a připravovaly jsme se na vrcholové lezení. Byla tam opravdu velmi strmá stráž. Dolů vyselo lano nahoře přivázané ke stromu a my po něm ručkovaly hore. Na vrcholku bylo krásně. Vztyčili jsme liščí vlajku a pověsily jsme zde své portréty na znamení dobytí vrcholu. Začaly jsme urychleně sestupovat zpět, protože začalo zlověstně hřmít. Dolů jsme válely sudy po louce podél vleku, kde se v zimě lyžuje, nebo jsme předváděly stylové lyžařské oblouky.

Sotva jsme se dostaly ke spodní stanici lyžařského vleku, začalo pršet. Schovaly jsme se pod střechu a po chvíli se k nám připojili i Lvíčátka a Vlci. Ještě se ani nestačil pročistit vzduch a už přestalo pršet. Náš sestup mohl tedy pokračovat přes Křešín, kde jsme doplnily zásoby a vyrazily jsme zpět do tábora.

Výstup na Mount Everest

Dne 13. 7. 2006 po důkladné snídani začal závěrečný výstup na Mt. Everest. Horolezecké oddíly vyrazili v tom pořadí jakého dosáhli v dosavadním průběhu výstupu. Po cestě na vrchol čekalo horolezce 9 kontrolních stanovišť s úkoly a občerstvením. Na prvním stanovišti (Bára V.) postihla horolezce sněžná slepota a museli přejít po úzké kládě přes horský potok (Robinova kláda). Odtud je šifra poslala na druhé stanoviště k rybníku u Čáslavska, kde na horolezce čekalo plavání v rybníce (Kolouch), aby se osvěžili před dalším náročným výstupem. Další cesta vedla do lesa pod Štědrovicemi, kde horolezci museli ze svého oblečení uvázat co nejdelší lano (Vojta), protože svoje si zapomněli v základním táboře. Dál cesta vedla lesem až k místu kde se dřív dělali sítnáky. Tady je postihla nehoda, jeden z horolezců se vážně zranil a ostatní pro něj museli udělat nosítka a dál ho nést (Kuba). Zraněného horolezce musel jeho oddíl donést až na starou hráz rybníka, kde je čekal další úkol. Tentokrát museli horolezci potrápiti svoje hlavy a rozluštit zapeklitý hlavolam (Čenda). Další trasa vedla podél potoka až k občerstvovací stanici. Tady horolezci museli vypít povinně jeden hrníček horské vody (RoPo), aby mohli pokračovat v další cestě. Ta je zavedla k zálužné provazové lávce přes potok s ledovou vodou (JiPo), přes který se potřebovali dostat. Menší horolezci směli použít lávku tvořenou padlým kmenem, ale ti ostatní nemohli jinak než po provaze. Občas to vypadalo, že někdo v ledové vodě skončí, ale nakonec všichni potok překonali suchou no-

ho Pavel utěšoval, že se nic nestalo, že si vezme suché ponožky a že boty uschnou díky větru při rychlé chůzi. Když se konečně dostala na nás řada s hlavolamem, dozvěděli jsme se z šifry, že máme pokračovat až k lanové lávce, kterou všichni našťěstí zdolali, aniž by se vykoupani v potoce.

O kousek dále na nás čekala malba portrétů, které jsme přivázali na dlouhý provaz k naší oddílové vlajce. Bohužel nás pod samotným vrcholem předběhl oddíl Lišek, ale protože oddíl Tygrů zabloudil, dorazili jsme na vrchol hory třetí z šesti oddílů.

Po návratu do tábora na nás čekala hostina, po které každá družina zahrála scénku. Naše si vybrala pohádku o Krysaři z Hammel, kterého hrál Manuel. Obyvatele města hrál Jára s Monikou, děti Lucka a Dominika a myši Anička, Matěj, Komár a Vojta Kadaňka.

Lišky – Tereza Kujanová

Ráno jsme připravily snídaní, umyly nádobí a na nástupu se dozvěděly, že vyrazíme na závěrečný výstup na Mount Everest po Medvědech ve třičtvrtě na deset. Měli jsme tedy dost času na přípravu na cestu, takže už po půl jsme čekaly před Malíkárnou.

Potom nám Terezka Lážnovská vydá první šifru. Tu jsme zvládly rychle a vyrazily jsme k Robinové kládě. Tam nás čekala Bára Vavrušková a řekla nám, že nás postihla sněžná slepota a my musíme poslepu přejít kládu přes potok a dojít poslepu až k silnici. Šlapalo se nám dobře. U silnice jsme si sundaly šátky a vyrazily k molu rybníka Šebíře. Tam nás už z dálky zdravili Medvědi. Když jsme však přišly blíž, zjistily jsme, že nás nevitají, ale křičí, že jsme podvodníci a že jsme měly jít poslepu, až k rybníku. Nevím, jaké měli informace Medvědi, ale naše byly jasné – k silnici. Někdo tedy říkal že medvědi informace jsou z jízdniho řádu Dobříš – Paříž, ale není to informace potvrzená ze dvou nezávislých zdrojů.

Když Medvědi odešli, tak jsme měli čas splnit náš úkol. Honza Kolomazník nás nechal obeplavat bóji ve vodě, což jsme všechny v tom vedru jediné uvítaly. Pak jsme si přečetly instrukce na další cestu a vyrazily jsme dál. Loukou přes potok do lesíka, kde nás čekal Vojta Kolomazník. U Vojty jsme si vytvořily nejdelší horolezecké lano ze svého oblečení. To pro nás byla hračka, protože naše horní díly od plavek se dají natáhnout do neuvěřitelné délky, což je výhodnější, než triko. Pak jsme vyrazily na další výstup, kde nás čekal Kuba Antoš. Nechal nás se posilnit chleby se sýrem a řekl nám náš další úkol: „Zranil se nám Mraveneček (Verča Kolářová)“ a tudíž ji musíme nést v nosítkách, které si samy vytvoříme až k dalšímu výškovému táboru.

V dalším výškovém táboře nás čekal Čenda Kolomazník. Nejprve jsme se osvěžily v potoce, protože před námi byli Lvičata. Pak jsme dostali jablka a dřevěný hlavolam, který jsme měli rozmotat. Hodnou chvíli jsme se s ním praly, ale moc valný výsledek se nám nepodařil, jediné že jsme ho dokonale zašmodrchaly, takže nám ho musel Čenda rozmotat. Poté ho vzala do rukou Bára Herzánová a to neměla dělat. Tvrdila totiž, že stačí použít hrubou sílu a kroužek, který se měl vyndat se dá přetáhnout přes širší stranu hlavolamu ven. Čenda na to jen pokrčil rameny a tak se do toho Bára opřela a ... rup..... Ještě štěstí, že s sebou měla Dáda Součková náplast a tak jsme ho mohly slepit. Pak si vzala do rukou hlavolam Bára Antošová a té ho šlo vyndat velmi rychle.

U rybníka byl mimo jiné i potok, takže se začala stavět hráz. Asi po hodině od dokončení hráze se potok podivuhodně rozšířil a jeho hladina se zvedla nad úroveň nějakých keřů a stromů. Až do začátku hry se většina koupala.

Poté se většina přítomných vedoucích a instruktorů nenápadně vytratila do lesa a my jsme měli za úkol zjistit zvířecí jména vedoucích a co nejvíce jich zapsat. Po etapce nám Kulich a Kolouch názorně předvedli, jak postavit stan typu „A“, což budeme potřebovat na Memoriál.

Po návratu do tábora jsme náš oddíl čekalo dokončení pyramidy na táborák. Když jsme se navečeřeli, za chvíli jsme se odebrali k táboráku, kde se kromě písniček hrály i scénky. Nejdříve odešli spát malí, i když někteří s pláčem, protože chtěli ještě chvilku zůstat. Nakonec jsme se odebrali na kutě i my, protože zítra nás čeká náročný Memoriál.

Lišky – Verča Kolářová

V sobotu jsme šly do Jelenova k rybníčku. Tam se nás pár vykoupano v rybníku a někteří stavěli hráz na potůčku. Potůček byl nejdřív malý, ale pak se vlivem hráze trochu rozlil a tak byl všude možně. Byly tam všechny oddíly. Pak jsme hrály hry. Například na himalájská zvířata atd. A pak jsme šly zpátky do tábora.

Lišky – Tereza Kujanová

Po snídani jsme se vydaly k rybníčku u Jelenova. Tam jsme odpočívaly, koupaly se a čekaly, až dorazí ostatní.

Rybníček je moc hezký. V průměru měří asi 8 m a uprostřed je malý ostrůvek se třemi břizami a borůvkám. Když dorazili ostatní, tak se Lvičata a Tygrata cachtala v potůčku a stavěla hráz. Po chvíli se k nim přidali i Vlci a ti vzali stavění hráze ve velkém, takže začala voda v potůčku pěkně rychle stoupat. Po chvíli jsme se seběhli všichni a začali klukům fandit. Hráz byla opravdu dokonalá a tak k radosti ostatních a zoufalým pohledům stavitelů se začala voda vylévat ze svých břehů a za chvíli si už našla nové koryto. Mezitím nás Čenda obveseloval svými nenadálými pády (skoky) do vody v oblečení.

Kolem čtvrté hodiny jsme hráli na zvířátka – lovce. Vedoucí byli zvířátka a měli na čelech lístečky s roztodivnými jmény. Naším úkolem bylo dohonit vedoucí, přečíst si jejich jméno, zapamatovat si jej a doběhnout zpět a tam ho zapsat. Chudáka zvířátko Michala Weigla zahnal děti do potoka a chovaly se k němu tak ošklivě, že nebohé zvířátko se muselo bránit vydatným stříkáním vody.

Po hře nám Honza Kolomazník a Honza Mládek předvedli stavbu stanu typu A, neboli hovorově Áčka. Šlo jim to skvěle. Pak už jsme se vypravili zpět do tábora.

Sojky – Andy Koníčková, Káča Moravčíková

Jako každý den proběhla ranní hygiena, před kterou jsme si zahráli ranníček, tentokrát jsme rozvazovali gordický uzel.

Po ranním nástupu jsme rychle oškrábali brambory, abychom mohli vyrazit na celodenní výlet do Jelenova. Po cestě jsme sbírali jahody a borůvky. Když jsme dorazili k rybníku,

všichni seděli na dece a nikdo se kvůli špinavému rybníku nechtěl koupat. Jediný Štefan a Dimo se snažili naházet ostatní do rybníka. Byla to legrace. Pak jsme odpočívali, povídali a někteří kluci stavěli hráz, až všechny málem vyplavili. Odpoledne jsme hráli etapku. Museli jsme v lese zjistit, jaká divoká neznámá zvířet se tam pohybuje. Pak už jsme si sbalili věci a vyrazili zpět do tábora, kde nás čekalo filé s bramborovou kaší a velmi dobrá rajská polévka.

Večer byl táborák, kde Anežka okouzlovala svým zpěvem. Pak už jsme se odebrali do svých spacáků a vyčerpaní rychle usnuli.

Neděle 9. 7. Menoriál Petra Bucka, Petra Bakaláře a Ondřeje Švarce

Lvíčata – Katka Novotná

Dnes byl Memoriál. Jedná se o závod ve dvojicích, které musí oběhnout různá stanoviště, kde prokáží své znalosti v různých oborech jako jsou: stromy a kytky, stavba stanu, světová pohoří, uzle, mapové značky, první pomoc, kimovka (paměť) a obratnost (překonání sauny pomocí dvou lan natažených mezi stromy ve výšce 6ti metrů) Z našeho oddílu byli nejlepší Jára a Manuel, kteří se umístili 2. v kategorii malých dětí a z kategorie vedoucích Lvice Monika Týfová, která vyhrála spolu s Honzou Mládkem od Vlků.

Jelikož po obědě se zvedl velký vítr pouštěli někteří vedoucí draka na poli a děti hrály s nejdůležitějšími vedoucími Bárrou Hrzánovou a Terezou Kujanovou od Lišek a Jonášem od Vlků hry v úschovně, například Mafiány, tichou poštu, podlézání tyče atd.

Když už zmíněným vedoucím síly nestačily odebrala se naše tlupa do Malíkárně, kde jsme zkoušeli lipogramy – každý si namaluje rty rtěnkou a obtiskne na papírek, který pak odevzdá Káče, tak aby jeho obtisknuté rty nikdo neviděl. Jednotlivé očíslované obtisky se pak ukazují ostatním, kteří typují čípak by to mohly být rty. Nejlepší v hádání byla Lucka se 4 uhodnutými rty a pak hned Nela s Dominikou. Jakmile přestalo pršet rozeběhli se všichni po táboře se rtěnkami a razítky a snažili se co nejvíce orazítkovat vedoucího Koloucha a Jonáše, který si hrozně potrpí na čistotu, proto se snažil co nejvíce bránit, ale nakonec byl přesilou přemožen a náležitě orazítkován a jinak počmáran.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Dnes se nám vstávalo podstatně hůře po včerejším výletě, ale co naplat. Ovšem největší překvapení nás čekalo na nástupu, dva stany tygrů dostaly za špatný úklid prase. Když jsme se po nástupu šly podívat, opravdu jsme se zhrozily, všechno měli na podlážkách, kalhoty, ručníky, trička, ...fůůů! No a potom samozřejmě nastal generální úklid.

Ted k příjemnější stránce dne, memoriálu. To je závod, který každý rok na táboře běháme. Je to na počest třem lidem, kteří dříve jezdili do Lukavce, ale bohužel tragicky zahynuli. Rozdělíme se vždy do dvojic a na různých stanovištích musíme vždy splnit různé úkoly, které prověřují naše tábornické schopnosti. Vždycky to začíná tím že hned po startu nakreslíme v Malíkárně obrázek a potom už můžeme vyběhnout na trať. První disciplína je stavění stanů na čas, za bránou. Dále pokračujeme do Ďolíku kde poznáváme na slepé mapě pohoří. Na

Po obědě jsme se vypravili do Jelenova. Cestou jsme sbírali lesní plody. Došli jsme k rybníku a voda byla teplá. Kus od rybníka byl malý potok. Udělali jsme na něm velkou hráz, která začala přetékat a pořád jsme jí zvětšovali až se potok vyliil z koryta a zaplavil okolí. Potom jsme hrály evoluci a JiPo ztratil botu ve smradlavý bažině. Potom jsme zničili hráz a šli jsme do tábora.

V táboře jsme se šli koupat do vaniček. Pak byla večeře.

Lišky – Tereza Kujanová

Středa byla odpočinková. Koupaly jsme se, odpočívaly, závodily na lodičkách a štípaly dříví.

Sojky – Anna Laura John, Káča Moravčíková

Noční spánek nám přerušilo v půl jedné vstávání na noční bojovku. Vedoucí Kolouch,, Vojta, Jindra a JiPo nás se zavazanými očima odvezli asi 2–3 km od tábora. Naším úkolem bylo co nejrychleji najít cestu zpět do tábora. Vyložili na někde v lese na silnici. Nejdříve jsme nevěděli, kde jsme, ale pak si Anežka s Andy vzpomněly, že při cestě za pokladem jim zde vynadala nějaká paní, že nemají běhat po poli. V tu chvíli už jsme tedy věděli, kde jsme a najít cestu zpátky byla hračka. Po návratu do tábora jsme šli honem spát.

Ráno byl budiček výjimečně v osm hodin. Dopoledne se konala druhá fáze na lodičkách. Nejobtavnější bylo lovení barevných a různě velkých ryb.

Odpoledne měly pokračovat závody, ale bohužel začalo pršet, proto jsme hráli hry v úschovně. Nejdříve jsme vyplňovali test Týnky, pak jsme hráli s Káčou hru s kartami. Po odpolední svačině jsme se přesunuli do zadní místnosti, kde jsme hráli Bary hru se zvířaty. Po celém dni jsme si rychle vyčistily zuby a zalezli do spacáků.

Čtvrtek 13. 7. Výstup na Mount Everest

Lvíčata – Katka Novotná

Jelikož nám počasí a bohové přáli, nadešel den výstupu na Mt. Everest. K naší Lví skupině se přidal ještě fotograf Pavel Kujan, který byl velikou oporou celé skupiny a hlavně jejích vedoucích. Podle šifer jsme postupně zdolávali různá výšková stanoviště, na kterých nás čekalo plnění jednoduchých úkolů. Nejdříve musel Jára doplatat doprostřed jezera a obeplout posvátné vemen v podobě nafouknuté rukavice. Na dalším stanovišti jsme museli sestavit co nejdelší provaz pouze z našeho vlastního oblečení (podařilo se nám ale využít i mikinu domorodce Vojty, aniž by o této skutečnosti věděl, tudíž jsme určitě vyhráli v této disciplíně) Jelikož nám byla zima, jak jsme se museli svlíknout, hodně rychle jsme pokračovali po fáborkách dále k vrcholu.

O pár km později jsme museli nést jako zraněnou Lucku k dalšímu stanovišti na ručně vytvořených nosítkách, kde na nás čekal těžký hlavolam. Při čekání až medvědi, kteří nás předběhli, rozluští tento úkol, se Lvíčata zabavovala stavbou hrází u potoka, v kterém si smočil svou tlapu Matěj Křepelka. Hrozně ho tato nehoda vzala a tak strašně nařikal a plakal i když

ku a pak přišlo Městečko Palermo. A nakonec jsme hráli Vláček. To jsme se museli plazit přes záda ostatních členů našeho týmu.

Po obědě jsme šly do sauny a okolo čtvrté jsme se vydaly na závody lodiček ve sprintu. První místo vyhráli Medvědi.

O půlnoci nás probudili a naházeli do aut, museli jsme si cestou zavázat oči, aby jsme nevěděly, kam jedeme. Vysadili nás v Štědrovicích, koukly jsme se na jízdní řád a šly jsme. Do tábora jsme dorazili asi za třičtvrté hodiny. Pak jsme se Sašou a Bárrou šly na hlídky a byly jsme tam od jedné hodiny do osmi.

Sojky – Kačka Veselá

Ráno nás ze spaní vytrhl budíček. Bylo hrozné horko. Dopoledne jsme se šli koupat do sauny, abychom se trochu osvěžili. Vůbec nám nevadilo vlézt do studené vody.

Odpoledne jsme s medvědy vyrazili na nákup do Lukavce. Všichni jsme si kupovali zmrzlinu, aby nám nebylo takové horko. Když jsme si doplnili zásoby sladkostí, vydali jsme se na zpáteční cestu do tábora. Odpoledne se konali závody na lodičkách. Zvítězili medvědi se svým sehraným týmem.

Středa 12. 7. Kruté mrazy pod Mt. Everestem a jak se teple obléct

Lvičata – Katka Novotná

Dnes se pokračovalo v závodění na lodičkách, kde posádka Jindra, Jára, Anička, Komár a Matěj museli zvládnout slalom a jiné disciplíny. Poté si šli Lvi smočit svá zpcená těla do potoka. Bohužel ale začalo pršet a tak místo vodní přehazované jsme se uchýlili do Malíkárn, kde si Lvičata a někteří Tygři navlékali náramky a náhrdelníky z korálků.

Po obědě se konala Jonášová etapka: „Jelikož při výstupu na Mt. Everest nás potká krutá zima, musíme se teple obléknout“. Během 3 minut jsme museli na Komára navléci, co nejvíce kusů oblečení. Myslím, že mu pod 18 vrstvami různých triček, mikin, svetřů, bund, kalhot, kraťasů, čepic a ponožek rozhodně zima nebyla, ovšem na první místo nestačila.

Večer byl táborák se zpíváním a scénkami.

Medvědi – Ondřej Kubart

Dnešní den začal nezvykle brzy. Asi v jednu hodinu v noci jsme byli probuzeni k noční hře. Byli jsme poslepu odvezeni auty na neznámé místo v lese, odkud jsme se měli vrátit do tábora. I když se řidiči snažili nás všemožně mást, poznali jsme poměrně snadno silničku v Kopanském lese. Návrat do tábora byl už hračkou.

Vlci – Honza Švábek

Budíček byl v 8:00. K snídani byl rohlík s máslem a marmeládou. (Do oběda asi vlci trávili a nic nedělali, jinak by to určitě Honza napsal).

hoře u lesa musíme prokázat že umíme uvázat základní uzle. O trochu dále jsme poznávali mapové značky a honem dolu do lesa a tam nás prověřili s azimutem, u krmítka jsme rychle odříkali pár kytek a honem k táborovému kruhu kde jsme dostali pár otázek ze zdravotvědy. U potoka za hrází jsme si procvičili paměť s kimovkou. A chvíli před námi odkryli pár předmětů, které jsme si museli zapamatovat a po jejich zakrytí odříkat. Těsně před saunou nás přeci jenom dostihla morseovka a potom už jsme museli jenom přejít lano nad saunou a pak honem rychle do tábora, abychom se umístili co nejlépe.

Na oběd jsme se vrhli jako stádo hladových tygrů, což mi ostatně jsme. Po obědě se zatáhla obloha, šli jsme proto do úschovny zahrát si pár her. Hráli jsme Palermo, při kterém se vyřadí především trochu krutější jedinci, sedíte v kroužku a starosta Palerma určí dva detektivy a dva vrahy. Ti se vždycky domluví když městečko usne koho zabijí pak se probudí detektivové a ty se domlouvají kdo by mohl být vrah. Po probuzení se městečko radí kdo by mohl být vrah a potom někoho obviní a z toho vznikají velmi komické situace. Když obyvatelé někoho určí a popraví ho, pak se dozvědí jestli to byl vrah nebo nevinný občan. My jsme to ovšem hráli ve zjednodušené verzi, protože ještě nejsme tak zdatní vrahouni a teprve se to učíme.

Vlci – Pavel Jína

Budíček byl v osm hodin. Po budíčku se šlo na ranní hygienu. K snídani byl čaj s houskou a marmeládou.

A pak začal Memoriál. Soutěžilo se v devíti disciplínách. Memoriál trval do odpoledne. Memoriál měli i vedoucí. K obědu byl segedýn.

Po obědě jsme se koupali v rybníce na loďkách.

Večer se porazítkovali vedoucí i děti. Na nástupu se vyhlašovali místa v Memoriálu. Oddíl vlků obsadil druhé a třetí místo, první místo obsadili Medvědi. Pak byl nástup na večerní hygienu, potom se šlo spát.

Medvědi – Ondřej Kubart

Tento den to fičelo už od rána. Hned byl nástup a po nástupu začal Memoriál. V této hře jde o to umět dobře morseovku, kimovku (zapamatovat si předměty během krátké doby a pak je vyjmenovat), mapové značky, uzle a další dovednosti. Závod se běhá každoročně na památku našich kamarádů, kteří už bohužel nejsou mezi námi. V kostce jde o to uběhnout trať v co nejkratším čase a přitom dostat co nejméně trestných bodů.

Na prvním místě se samozřejmě umístili Medvědi, a tak se elita tábora ukázala v dobrém světle.

Po tomto náročném dnu se šlo spát brzo.

Lišky – Eliška Kolomazníková

Dnes se běžel memoriál. Vždycky běžela jedna dvojice na čas a po stanovištích i na trestné body. Stanoviště byli – stavění stanu, určení hor, uzlů, mapové značky, azimut, určování kytek, zdravotvěda, morseovka, přelézání přes řeku.

Odpoledne se měly konat závody lodiček, ale protože byla bouřka, tak se nekonaly. Všichni jsme šli do Úschovny hrát hry. Nakonec jsme šly do zadní místnosti dělat bambulky. Pak jsme šli na večeři. Po večeři jsme šli na večerní hygienu. Dobrou noc.

Sojky – Anča Borská, Káča Moravčíková

Dnes byl budíček až v 8 hodin, tak jsme si mohli přispát.

Hned dopoledne se běžel memoriál. Většina vedoucích a instruktorů se odebrala na svá stanoviště. Memoriál startovala Káča od Malíkární, kde každý musel nakreslit Yettiho a napsat jméno pasty, kterou si čistíme zuby na táboře. První stanoviště bylo hned za bránou. Co nejrychleji jsme museli postavit stan, Zde velel Michal, neustále tam něco a někoho kritizoval. Buď byl špatně vypnutý stan nebo špatný postup při stavbě. Áčko se prostě rychle postavit nedá. Potom jsme měli běžet do d'olíku ke Kulichovi poznávat pohoří. Já jsem byla ve dvojici s Kajdou, samozřejmě jsme toto stanoviště přeběhli a běželi rovnou k Týnce na uzli. To se podařilo ještě některým šťastlivcům. Týnka nás odeslala nazpátek. Po Týnce následovalo poznávání značek u Jonáše, po něm azimut u Mikího a poznávání rostlin u Jindry. U ohniště nás Terka zkoušela z první pomoci. Pak jsme běželi po hrázi k Žůze na kimovku, kde jsme si otestovali paměť a dále u Robinovy klády jsme museli u Majdy prokázat znalosti z morseovky. Úplně nakonec nás čekalo zdolání lanovky u Vojty a Kulicha. Největší legrace byla, když Michal K. sklouznul z lana a jenom bezmocně visel na sedáku nad saunou. Po dětech běželi vedoucí dvojic, všichni běželi jako o život.

Odpoledne se měli konat závody na lodičkách, ale bohužel se k nám blížila bouřka. Celý tábor se sešel v úschovně. Nejdříve jsme chtěli všichni hrát městečko Palermo, ale bylo nás moc. Proto jsme po oddílech měli vymyslet příběh od jednoho písmene. Nakonec jsme hráli hru podlézání násady od koštěte. Násada se postupně snižovala a my jsme ji musela podlézt tak, abychom se ji nedotkli.

Na nástupu se vyhlášoval memoriál. Z vedoucích se na 1. místě skončil Honza s Monikou. Večer jsme měli volno, takže jsme si mohli s holkami povídat a pak už honem do hajan.

Pondělí 10. 7. Poklad Draka Šmaka

Lvíčata – Katka Novotná

Nejstatečnější Lvi – Jára a Manuel šli dnes Poklad.

Ostatní spolu s Tygraty a Michalem Weiglem, Dominikem, Kubou Antošem od Medvěďů, Bárou Hrzánovou od Lišek a marodama Laurou John a Martinou Týfovou od Sojek šli do Lukavce. Zde děti nakupovaly nejdříve na tržišti různé drobnosti jako vějíře či chlupaté tužky a nebo větráčky, poté v samoobsluze zmrzliny a jiné sladkosti. Největší pozdvižení v krámě udělal Komár, když si na jednu tyčinku vzal veliký nákupní vozík, který je dvakrát tak veliký jako on. Většinu času jsme strávili na dětském hřišti na prolézačkách, houpáčkách a skluzavkách. Nové skluzavce neodolal ani dvoumetrový Kuba Antoš, který díky své výšce měl drobné problémy v zatáčce, ale napodruhé ji profrčel i s lízátkem v puše.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Od rána bylo hned hrozné vedro a tak jsme se velmi rádi vydali koupat do sauny, kde jsme hráli hru na lovení drahého kamení, což byly skleničky a v nich vždycky napsané nějaké drahé kameny na papírku jako třeba diamanty, ovšem v jedné z nich byl ukrytý ten poklad největší a to výborné bonbony, nejlepší lovec byl Honza Kolář po něm hned Gigi a Bety nezaostal ani Dan.

Po obědě a poledním klidu jsme se chvíli cachtali v rybníce a potom jsme trénovali na lodičkách. Opravdu jednou dobrý vodák bude Betty Zemanová, která pádlovala naprosto na jedničku. Před námi totiž bylo vodní klání, právě na lodičkách. Úkolem bylo dostat se z druhé strany rybníku co nejrychleji na druhou. My jsme bohužel prohráli, protože jsme se nějak neshodli ve stejném směru pádlování, ale nám to nevadilo, protože i prohrávat se musíme naučit.

Po večeři jsme si zahráli ještě pár oblíbených her, např. na vrátného ve tmě. Jeden člověk stojí uprostřed louky má zavázané oči a ostatní coby zlodějové se k němu musí potichu přiblížit a on jakmile uslyší někoho ukáže směrem k němu a pokud se strefí ten dotyčný jakoby zkamení. Vyhrává ten kdo se ke strážci dostane nepozorován, teda hlavně neslyšen a dotkne se ho.

Vlci – Petr Bělecký

Byli jsme v sauně a hráli jsme s Tygry hru, která se jmenovala dukáty. A jedna sklenice se rozbila, protože někdo tu sklenici hodil o zeď. Jezdili jsme závody na loďkách. V mladších děti byli první Lvi a druzí Tygři. Ve starších dětech vyhráli Medvědi, druhé Lišky, třetí jsme byli my, Vlci a čtvrté byly Sojky.

Potom jsme se šli koupat do rybníka. Potom jsme šli na lodičky a ty lodičky jsme potápěli. Potom jsme skákali z lodiček.

V noci jsme hráli noční hru. Nejdřív nám zavázali oči a jeli jsme autem. Nazpátek jsme šli pěšky.

Medvědi – Ondřej Kubart

Po probuzení jsme šli na snídani a mezitím se bodovalo. Vlajku čistoty získal stan č. 31. Potom jsme škrábali brambory – k obědu totiž budou karbanátky.

No a oběd byl až za dlouho, tak jsme šli hrát ještě do lesa hry s Liškami. Pak jsme se vrátili na oběd, a jelikož máme dnes službu v kuchyni, museli jsme ještě umýt hromadu špinavého nádobí. Po poledním klidu jsme se vydali do Lukavce doplnit zásoby. Po návratu začaly závody na lodičkách. Po zábavných lodičkách byla večeře a pak asi za hodinu večerka. To jsme ale ještě netušili co nás zítra ještě před budíčkem čeká.

Lišky – Katka Kolářová

Dopoledne jsme s Kulichem, Bárou a Jakubem šli do lesa hrát hry. Hráli jsme nejdřív hru, kdy Tomáš Hanzálek stál se zavázanýma očima mezi dvěma stromy a snažil se chytit ostatní, kteří měli za úkol proběhnout, aniž by se jich dotkl. Pak jsme hráli Cukr, káva... dále Rozdup-

konce našel oříšek, který ihned snědl a zbytek osiva zasel. Martin Sedláček vyluštil šifru s osivem tak rychle, že mě to překvapilo. Pak už nám dalo zabrat jen hledání rybníčku a dál jsme si pelášili pro poklad. Drak Šmak ho zanechal v jámě uprostřed březového hájku a nám chudákům zbylým statečným vedoucím vysoko na stromě. Naštěstí jsme slíbili JiPovi ne půl princezny a celé království, ale část pokladu, když nám pro něj vyleze, takže jsme ho získali také. Ještě jsme si zahráli na brtníka a rozdupku, když dorazil i Honza Mládek se svou skupinkou a společně jsme se vydali zpět do tábora. Cesta zpět už nebyla tak dlouhá, takže nám to rychle uteklo.

V táboře jsme si zalepili pár puchýřů, navečeřeli jsme se a zalezli do svých spacáků (samozřejmě s vyčištěnými zuby).

Sojky – Kajda Vlasatá

Vedoucí dne Kulich. Ráno jsme samozřejmě vstávali v 7 hodin s nadšeným úsměvem.

Hned od rána jsme se horlivě chystali na poklad draka Šmaka, který odstartoval po snídani zprávou zašifrovanou v morseovce. Z toho byla jistě většina nadšená. Až na pár jedinců ji nikdo nemohl rozluštit. Mluvím konkrétně o naší skupince „Kulichovců“ (Kulich, Lucka Vavrušková, Gigi, Klára Valdhansová, Mraveneček, Dimo, Nicholas, Pavel Jína, Anča a já). Klára nás z této bryndy doslova vytáhla. A můžeme vyrazit. Cesta naší skupince trvala přibližně 8 hodin. Ušli jsme 20 kilometrů. Šifry jsem raději ani nepočítala. Konec se blíží. Díky Pavlovi, který si pomyslnou cílovou rovinku rozdál se skupinkou Jonášovců, kterou vyhrál, jsme skončili na 3. místě. Celkové pořadí: 1. Vojtovci, 2. Káčánci, 3. Kulichovci, 4. Jonášovci, 5. JiPovci a 6. Honzovci.

Vedoucí skončili na 1. místě z vedoucích.... k mému údivu. Po návratu do tábora nás všechny bolely nohy a byli jsme rádi, že na táboře existuje místnost „táborová koupelna“. V 10 hodin všichni radostně a s úlevou usnuli.

Úterý 11. 7. Závodů na lodích pod Mt. Everestem

Lvičata – Katka Novotná

Po oškrábání brambor, které už šlo skoro všem malým lvům, vyrazila naše tlupa do blízkého lesa, kde nejdříve každý vyplnil anketu pro Miss tábor (soutěžilo se o nejkrásnějšího chlapce, dívku, vedoucí a o nejchytřejšího chlapce, dívku, vedoucí) a pak hráli rozdupku a jiné hry. Protože bylo velké teplo šli jsme se ještě vykoupat do potoka. Po obědě se konaly závody na lodičkách, kde naše posádka: Káča, Jára, Manuel, Domča a háček Lucka jednoznačně porazila Tygří lodičku. Po večeři a po vyhlášení výsledků ankety Miss tábor (kde nejkrásnějšího chlapce tábora vyhrál Manuel), jelikož všichni byli vyčerpáni vedrem a celodenním dováděním, jsme hráli už jen fotbal, vybíjenou nebo si házeli fresbee.

Po návratu ostatních z pokladu a po večeři jsme hráli oblíbený fotbal či ještě oblíbenější vybíjenou na louce za stany, jelikož děti nebyli ještě dostatečně unaveny.

Tygři – Zuzka Vojáčková

Dnešní den je ve znamení pokladu Draka Šmaka, na nástupu jsme se rozdělili do šesti skupinek ve kterých absolvujeme poklad. Poklad je v podstatě celodenní výlet, tak si připravujeme svoje fyzické síly a hlavně svůj mozek aby jsme to dobře zvládli, protože budeme luštit různé zapeklité šifry. Máme sebou mapu a tak po šifře, kterou vylustíme v táboře se můžeme vydat na cestu. Když dojdeme na určité stanoviště musíme nejdřív najít znak, který je třeba v podobě nakresleného obrázku na stromě a potom teprve můžeme rozbalit obálku se stejným znakem, kterou si neseme už z tábora. V obálce je šifra, kterou musíme vylustit a ta nás pošle potom zase o kousek dál. Poklad není jenom o bezhlavém soutěžení, ale hlavně taky o poznávání ní krásné přírody, nikam se moc neženeme a prostě si to užíváme.

Ale tohle to jsme slyšeli jenom z doslechu, my malý jsme totiž šli do Lukavce. Ale i v na pokladě jsme měli své zástupce Betty a Gigi, kteří si vedli velmi dobře. My v Lukavci jsme šli ke Hříbečku a tam jsme hráli různé hry a i to nás docela unavilo. Dokonce jsme vyzkoušeli i nové Lukavecké hřiště. Po návratu do tábora jsme vzdali hold zdatným soutěžnicím z pokladu, a docela rádi si zalezli do svých spacáků a ponořili se do snů.

Vlci – Honza Kahoun

Dnes ráno jsme vyšli pro poklad draka Šmaka. Bylo 6 skupinek: Vojta Kolomazník, Jonáš Hecht, JiPo, Honza Mládek, Kulich Kujan, Katka Moravčíková. Vojta Kolomazník byl 1., 2. Katka Moravčíková, 3. Jonáš Hecht, 4. Kulich Kujan, 5. Honza Mládek a 6. byl JiPo.

Já jsem šel s Vojtou Kolomazníkem. Asi nejtěžší pro nás byla šifra se sudoku. Jonáš dlouho vedl, ale my jsme ho předběhli (kvůli jedné šifře). Šli jsme asi 8 hodin.

Medvědi – Ondřej Kubart

Ráno jsme vstali a šli na snídani. Hned po snídani jsem vyrazili na celodenní výlet (takzvaný poklad draka Šmaka). Byly tam různé otázky, na které jsme museli přijít, jinak jsme nemohli pokračovat dále v cestě za pokladem. Například tam byly různé tajné šifry a hlavně morseovka, kterou jsme museli umět špičkově, jinak jsme nemohli vylustit trasu cesty a tak jak už bylo řečeno pokračovat na cestě za pokladem. Všichni se navzájem předbíhali, ale ke konci se už závodilo rozkouskovaně.

O 1.-2. místo závodil rychlík Vojta Kolomazník a snaživá Kačka Moravčíková, o 3.-4. místo závodili vysoký Jonáš Hecht a inteligentní Kulich Kujan a nakonec závodil pomalý JiPo a ještě pomalejší Honza Mládek. Ale stejně může vyhrát jenom jeden.

A na konec to vyhrál rychlík Vojta Kolomazník, který se pořad vytahoval a nemohl uvěřit, jak to mohl vyhrát on.

Lišky – Terka Nejedlá

V pondělí 10. 7. jsme se dozvěděli, že drak Šmak nám schoval svůj poklad. Cesta byla dlouhá. Umístění: 1. Vojtova skupinka, 2. Katky skupinka, 3. Kulichova skupinka, 4. Jonášova skupinka, 5. Jipova skupinka, 6. Honzova skupinka. (poznámka při zalamování textu – výsledné pořadí se liší od pořadí jak ho zaznamenal o něco výše Honza, ale není to podstatné. To důležité že poklad draka Šmaka vyhrál Vojta Kolomazník a spol. je zachováno).

Když jsme dorazili do tábora, každý hned upaloval do svých stanů a byli jsme rádi, že jsme v táboře. Jen Terka zdravotnice Lážnovská ošetřila pár puchýřů. Dnes také bohužel odjel Vašek Bělík, který si zlomil nohu, ale určitě se na nás přijede ještě podívat. To víte, my lištičky, máme krátké nožičky.

Vedoucí – Terka Kujanová

Jako každý rok provází poklad pár nesnází. Budiček v 7 hodin jsme málem prosvihli, protože Kulich nevěděl, že je vedoucím dne. Pak se ještě hledala státní vlajka, ale po nástupu už bylo všechno v pořádku. Kolem deváté vyrazily všechny děti a po nich i vedoucí pod mým dozorem.

Ve skupince panovala veselá nálada a vzpomínali jsme na poklady a hry z dávných let minulých. První skupinky jsme potkali ve Velké vsi na návsi. Tam došlo k menšímu nedorozumění se šiframi, protože jich bylo na vratech více a tak než jsme stačila varovat, aby šifru nestrhávali, tak už ji měli vedoucí dole a vyluštěnou (popsanou). Bohužel se všichni na mě začali durdit, ačkoliv jsme šifru schovala a na ostatní ještě zbyly. Mé skupince bylo ovšem jasné, že jí budou potřebovat k luštění další šifry, takže nevím, proč se čílili.

Nicméně jsme se statečně hrnuli vpřed, ačkoliv nás bolely nožičky. Přece se nenecháme zahanbit! Pak jsme se různě mýjeli s dětmi. Teda řeknu vám, že vedoucí umí mít dotazy stejně zbytečné, jako některé děti a občas i horší. K Janu Nepomuckému jsme dorazili mezi prvními, ale chvíli jsme pobíhali sem a tam, abychom zmátli ostatní (teda spíš jsme nemohli najít dohledávky).

Pak jsme vyrazili chvíli za Jonášovou skupinkou. Měli jsme jít do kopce a neodbočovat. Také tam bylo něco o krmelci, ale tomu nikdo nevěnoval zvláštní pozornost. Na první křížovatce šel Jonáš Hecht jinou cestou, než my. Ondřej Kubart tvrdil, že rovně znamená jít tou prostřední cestou a já s ním souhlasila a myslím, že i ostatní. Po chvíli jsme se s Jonášem Hechtem opět sešli a hledali jsme u haldy. Moje skupinka si sedla a kromě Móni Matějkové a Ondřeje Kubarta se nechtěli zvednout a i oni se brzy přidali k ostatním. Zatímco se děti hemžily po lese, vedoucí seděli. Pak děti našli a vedoucí sice znervózněli, ale seděli dál. Pak byla vyslána Monika Matějková, která našla jakýsi znak. Za chvíli přiběhl Jonáš s tím, že jsme sice našli šifru správnou, ale vynechali jsme mezitím dvě další. Jonáš tedy zavolał Vojtovi Kolomazníkovi a zjistil, že jsme šli špatně. Vůbec jsem to nechápala. Podle mých instrukcí jsme byli správně i náskres místa odpovídal. Vedoucí tedy vyluštěli šifru, kterou už měli otevřenou a šifru, kterou jsme právě měli mít a odpočinuli jsme si. Po krátké pauze jsme se vyřítili na silnici a sbírali jsme borůvky a jahody jako hrom. Když kolem procházely ostatní

skupinky, všichni jsme hlasitě mlaskali a pochvalovali ovoce tak, že průvodci ostatních skupinek měli co dělat, aby se jim týmy nerozutekly do borůvčí.

Když jsme se dostatečně nacpali, vyrazili jsme po lesní silnici k místu, kde jsme vynechali šifru. Vypadalo to tam dost podobně. Chvíli nám trvalo, než jsme našli 1. dohledávku – provázek na stromě, ale pak už to šlo hladce. Dohledávka dvakrát křížila silnici, ale to nás nezmatlo. Dokonce se nás chytila i JiPova skupinka, která už hledala dohledávky tak dlouho, že je všichni přestali hledat a místo toho leželi, sbírali borůvky a stavěli domečky.

Když jsme našli znak, vyrazili jsme dál, neboť jsme měli šifru už vyluštěnou. Trochu jsme to sice zmotali, ale rozhodně jsme nepodváděli. Cestou jsme sbírali jahody a borůvky a pokračovali až k posedu, kde jsme potkali další. Tady byl Ondřej Kubart už tak netrpělivý, že konec šifry doložil jen tak ledabyly a vyšlo mu: „Pokračujte dál po lesní silnici, až narazíte na předchozí skupinku.“ Po opravení jsme pokračovali k jedné a druhé závoře. U klád jsme potkali Káčinu (Moravčíková), Kulichovu (Kujan) a Vojtovu (Kolomazník) skupinku. Tam jsme zjistili, že znak, který jsme měli už vyluštěný od předtím, byl jen znakem lesáků a jen náhodou byl úplně stejný, jako na naší obálce. Tady to taky začalo být zajímavé. Já sama jsem z instrukcí moc nepoznala, kudy, že to vlastně máme jít, ale potom, co jsem se o tom s Vojtou poradila, došla jsme k závěru, že kus dál lesem po silnici a pak doleva lesem z kopce podél potůčku až k rybníku. Potíž byla v tom, že cestou měli být na stromech písmena se znakama, pomocí kterých se luštila následující šifra. Vedoucí však našli cestu vlastní a tak jsme došli k rybníčku bez jediného písmene.

Když jsme našli šifru, tak jsem to ostatním přiznala. Ondřej Kubart to zkusil luštit pomocí počtu opakujících se znaků, ale vzhledem k tomu, že tam nebyly ani mezery, tak to bylo marné. Týna Kubartová, Monika Matějková, Majda Nováková, Žůža Vojáčková, Bára Vavrušková a Čenda Kolomazník, když se to dozvěděli, tak sebou pláclí na zem a odmítli jít zpět. Vytáhla jsem svůj náskres a s Ondřejem jsme ho zkoumali. Trochu divný mi přišlo, že podle něj jsme měli přijít z opačné strany, ale to jsme brzy zavrhlí a vydali jsme se zpět. Vyšli jsme až k silnici, kde jsme potkali JiPovi hledače dračího pokladu: Báru Pospíšilovou, Dádu Součkovou, Báru Svědíkovicou, Járu Malíka, Patrika Malíka, Davida Štefce, Honzu Kahouna, Martina Sedláčka a Kubu Hedla. Ti šli také špatně a tak jsme se spolu s nimi spustili ze stráně zpět dolů k rybníčku a cestou jsme dokonce našli i ony lístečky.

Po vyluštění šifry, jsme se rozdělili na dvě družstva. Jedno – Týna Kubartová, Žůža Vojáčková, Čenda Kolomazník a Ondřej Kubart se vrátili do tábora a my ostatní – já, Bára Vavrušková, Monika Matějková a Majda Nováková jsme se přidali k JiPovému hvězdnému týmu. Cestou si Bára Pospíšilová ničila boty a šla se sešlápnutou patou, protože měla puchýř, i když by bylo lepší, kdyby si vzala pořádné ponožky a boty si zavázala a utáhla. Dáda Součková s Patrikem Malíkem poslouchali hudbu, takže nikoho, ani JiPa neslyšeli. Bára Pospíšilová s Bárou Svědíkovicou se loudaly a za nimi ještě skuhral Jára Malík, který ovšem při každé příležitosti zapomněl na skuhrání a dělal blbosti – sbíral borůvky, pobíhal sem a tam, švihal holky kopřivama a podobně.

V Kateřinkách jsme si vyzvedli šťávu a pokračovali jsme dál. Majda s Můnou rozveselovali JiPa. Všichni jsme se divili dračímu osivu, které bylo součástí šifry a Patrik Malík v něm do